

دیکلوفناک چیست و چه کاربردی دارد؟

دیکلوفناک یکی از پرمصرف‌ترین داروهای ضدالتهابی غیراستروئیدی است که فعالیت عوامل التهاب‌زا در بدن را مهار و با ایجاد التهاب و درد مقابله می‌کند. این دارو به‌صورت دو ملح دیکلوفناک سدیم و پتاسیم در بازار موجود است: دیکلوفناک سدیم با شروع اثر آهسته و طول اثر بیشتر و دیکلوفناک پتاسیم با شروع اثر سریع و طول اثر کوتاه. این دارو در اشکال دارویی قرص، کپسول، پماد، شیاف و آمپول برای استفاده خوراکی یا موضعی در تمام داروخانه‌ها یافت می‌شود و به‌محض استفاده، دردهای حاد و ناگهانی نیازمند تسکین سریع درد را آرام می‌سازد.

کاربرد شیاف دیکلوفناک

از کاربردهای شیاف مسکن دیکلوفناک می‌توان به این موارد اشاره کرد:

- **تسکین سردرد و میگرن:** این شیاف جلوی حملات میگرن را نمی‌گیرد، اما از درد طاقت‌فرسای آن می‌کاهد.
- **دندان‌درد:** بهترین مسکن موقتی برای تسکین درد ناشی عفونت یا کشیدن دندان، شیاف دیکلوفناک ۱۰۰ است.
- **زانودرد و درد مفاصل:** کلیه علائم آرتريت مفاصل شامل درد، التهاب، تورم و سفتی با شیاف دیکلوفناک به‌طور موقت قابل تسکین است.
- **گلودرد و تب:** شیاف دیکلوفناک اثر ضد درد و تب‌بری دارد و دُزهای مناسب آن در کودکان و بزرگسالان قابل‌استفاده است.
- **درد قاعدگی:** یکی از موارد مصرف شیاف دیکلوفناک تسکین درد قاعدگی است و ظرف ۱۰ دقیقه این درد را آرام می‌کند.

کاربرد آمپول دیکلوفناک

آمپول دیکلوفناک به‌عنوان مسکن ضدالتهابی با ترکیبات مشابه قرص، کپسول و شیاف همین دارو، می‌تواند درد، تورم و خشکی مفصل ناشی از آرتروز و علائم سایر بیماری‌های روماتیسمی را آرام کند. دُز بالای این آمپول به‌عنوان قوی‌ترین مسکن غیرمخدر شناخته می‌شود و انواع سردرد، دردهای عضلانی، درد قاعدگی، درد پس از جراحی، تب و زایمان را در نطفه خفه می‌کند.

نحوه عملکرد دیکلوفناک

دیکلوفناک به‌عنوان یک داروی ضدالتهابی غیراستروئیدی، تولید آنزیم التهاب‌ساز «سیکلو‌اکسیژناز» را مهار می‌کند. این آنزیم با تولید ماده شیمیایی «پروستاگلاندین» موجب درد و التهاب ناحیه آسیب‌دیده می‌شود. به این ترتیب با کاهش میزان مواد شیمیایی التهابی در بدن، درد و التهاب و تب ضعیف‌تر و ضعیف‌تر خواهد شد.

نحوه مصرف دیکلوفناک

پزشک معالج بعد از تجویز دیکلوفناک دستورالعمل استفاده از این دارو را به بیمار می‌دهد اما اگر قصد دارید شکل‌های مختلف این دارو را بدون تجویز پزشک استفاده کنید، نحوه استفاده و میزان دُز مجاز روزانه را در این بخش بخوانید.

۱. قرص، کپسول و شیاف دیکلوفناک

پزشک برای تسکین درد طاقت‌فرسای بیماران مبتلا به آرتریت یا دیگر شرایط دردناک جسمی، قرص، کپسول یا شیاف دیکلوفناک را تجویز می‌کند. مقدار دُر روزانه هر بیمار بین ۷۵ تا ۱۵۰ میلی‌گرم است و توسط پزشک تعیین می‌شود.

مقدار مصرف

معمولا ۱ تا ۲ بار در روز با فاصله زمانی ۱۰ تا ۱۲ ساعت. میزان دقیق مصرف به وضعیت پزشکی و دیگر داروهای مصرفی بیمار بستگی دارد.

نحوه مصرف قرص و کپسول

قرص یا کپسول دیکلوفناک را با نوشیدنی شیر ببلعید تا کمتر موجب ناراحتی و تحریک معده شود. می‌توانید این قرص را یک ساعت قبل یا دو ساعت بعد از غذا با یک لیوان آب هم بخورید. فقط مراقب باشید که آن را در دهان نشکنید، نجوید یا له نکنید تا پوشش محافظ دارو از بین نرود. بعد از مصرف حداقل تا ۱۰ دقیقه دراز نکشید.

نحوه استفاده از شیاف

شیاف را به آرامی به داخل مقعد فشار دهید و مطمئن شوید یک حدود ۲ سانتی‌متر داخل شود. دست‌ها را بشویید و حدود ۱۵ دقیقه بی‌حرکت بنشینید یا دراز بکشید تا دارو در بدن کاملاً ذوب و جذب شود.

۲. پماد دیکلوفناک

پماد دیکلوفناک به‌عنوان مسکن قوی برای آرام‌سازی دردهای عضلانی، درد و التهاب ناشی از آرتریت، جراحی، رگ‌به‌رگ‌شدگی و مشکلات مفصلی روی پوست ناحیه آسیب‌دیده استعمال می‌شود.

مقدار مصرف

معمولا ۲ تا ۴ بار در روز به‌اندازه ۲ تا ۴ گرم با فاصله زمانی ۴ ساعت.

نحوه استفاده از پماد

ناحیه مورد نظر را به‌خوبی شست‌وشو دهید و مقداری از پماد را روی آن قسمت ماساژ دهید. بعد از اعمال پماد مجدداً دست‌ها را بشویید و صبر کنید تا پماد به‌طور کامل جذب پوست شود. این دارو فقط برای استعمال خارجی است و نباید با چشم، دهان یا سایر غشاهای مخاطی تماس پیدا کند.

۳. آمپول دیکلوفناک

آمپول دیکلوفناک تنها با تجویز پزشک و در مراکز درمانی قابل دریافت است. پزشک با بررسی وضعیت بیمار و نحوه پاسخ‌دهی بدن او به داروی دریافتی، دُر روزانه را بین ۷۵ تا ۱۵۰ میلی‌گرم تعیین می‌کند، آن‌هم فقط به‌صورت تزریق عمیق عضلانی.

دُز مصرفی برای کودکان و بزرگسالان

اختلاف فاحشی که در دُز مصرفی مجاز دیکلوفناک برای بزرگسالان و کودکان می‌بینید به‌خاطر عوارض جانبی شدیدتر این دارو در کودکان خردسال است. مصرف روزانه ۷۵ تا ۱۵۰ میلی‌گرم دیکلوفناک برای بزرگسالان مجاز است؛ اما برای تعیین دُز مناسب کودکان، از وزن آنها استفاده می‌شود. در مورد تعداد قرص‌ها و دفعات مصرف قرص در روز، توصیه‌های پزشک را جدی بگیرید و با دقت دنبال کنید.

عوارض جانبی قرص دیکلوفناک

در بسته‌بندی داروی دیکلوفناک یک برگه راهنما شامل نکات مربوط به مصرف دارو و عوارض جانبی آن وجود دارد. در تمام شکل‌های دارویی شامل قرص، آمپول و شیاف دیکلوفناک، از هر ۱۰۰ نفر مصرف‌کننده احتمالاً ۱ نفر با این عوارض دست‌وپنجه نرم می‌کند.

عوارض جانبی رایج

به‌طور کلی رایج‌ترین عوارض داروی دیکلوفناک عبارت‌اند از:

- احساس تهوع؛
- اسهال یا یبوست؛
- استفراغ؛
- سردرد و سرگیجه؛
- خارش و عرق کردن؛
- خواب‌آلودگی؛
- بالا رفتن فشار خون؛
- معده درد یا باد معده؛
- بی‌اشتهایی؛
- راش خفیف؛
- گرفتگی بینی؛
- درد و تورم در ناحیه بازو یا پا.

عوارض جانبی جدی‌تر دیکلوفناک

داروی دیکلوفناک عوارض جدی‌تری هم دارد. این عوارض از هر ۱۰۰۰ نفر مصرف‌کننده تنها برای ۱ نفر اتفاق می‌افتند و درصد خطر بالایی دارند. در صورت مشاهده هریک از این علائم، خیلی زود پزشک را در جریان قرار دهید:

- مدفوع خونی یا قیری، سرفه خونی یا استفراغ شبیه تفاله قهوه نشانه خونریزی معده یا روده؛
- سوء هاضمه، سوزش سر دل یا درد معده نشانه زخم یا التهاب در معده یا روده؛
- خونریزی لثه، خونریزی غیرطبیعی واژن و کبودی بی‌علت بدن؛
- سفیدی چشم یا زردی پوست تهوع، اسهال، درد معده، خستگی، خارش و تیرگی ادرار نشانه مشکلات کبدی؛
- ضعف در یک سمت بدن، دشواری در صحبت و تفکر، تغییرات تعادل، افتادگی یک سمت صورت، تاری دید؛
- بثورات برجسته و خارش، پوست متورم و پف نشانه کهیر یا ادم؛
- تنگی نفس، خستگی و تورم پاها یا مچ پا نشانه نارسایی قلبی؛
- ادرار کم یا عدم تخلیه ادرار، ادرار دردناک؛
- در موارد بسیار نادر، واکنش آلرژیک جدی (آنافیلاکسی) به دیکلوفناک.

عوارض جانبی پماد دیکلوفناک

پماد مثل قرص در تمام بدن پخش و به‌طور کامل جذب نمی‌شود؛ بنابراین عوارض جانبی احتمالی آن نسبت به قرص، شیاف و آمپول دیکلوفناک کمتر و ضعیف‌تر است. اما اگر هر روز مقدار زیادی از پماد دیکلوفناک را روی سطح وسیعی از پوست تان پخش کنید، احتمال بروز این عوارض در بدن را بالا می‌برید:

- پوست تان نسبت به نور خورشید حساس‌تر از همیشه می‌شود؛
- در محل استفاده از پماد، جوش و بثورات می‌بینید؛
- پوست تان خشک و دچار اگزما می‌شود؛
- دچار علائم درماتیت مثل خارش یا التهاب می‌شوید.

عوارض جانبی سایر شکل‌های دارویی دیکلوفناک

عوارض جانبی آمپول و شیاف دیکلوفناک فرق چندانی با شکل قرص و کپسول این دارو ندارد. یعنی بعد از تزریق آمپول یا مصرف شیاف نیز احتمال واکنش آلرژیک، خونریزی، مشکلات کلیوی، کبدی، قلبی و ضعف بدنی وجود دارد. علاوه بر اینها، در محل تزریق آمپول دیکلوفناک احتمال درد و صدمات بافتی و در محل مصرف شیاف، احتمال تحریک موضعی وجود دارد. قطره چشمی نیز می‌تواند باعث قرمزی، سوزش و التهاب چشم شود.

موارد احتیاط و منع مصرف دیکلوفناک

اکنون که عوارض جدی و مهم داروی دیکلوفناک را می‌شناسید، بهتر است قبل از شروع مصرف به این چند هشدار دقت کنید. با رعایت این موارد احتیاط، احتمال بروز عوارض جانبی را کمتر می‌کنید.

- «هشدار جعبه‌سیاه» سازمان غذا و دارو روی بسته‌بندی دیکلوفناک به این معنی است که مصرف آن به‌عنوان داروی ضدافسردگی می‌تواند خطر خودکشی را در کودکان یا بزرگسالان ۲ برابر کند.
- اگر سابقه زخم معده یا خون‌ریزی گوارشی دارید، دیکلوفناک را بدون تجویز پزشک مصرف نکنید. مصرف خودسرانه با خطر تشدید خون‌ریزی و سوراخ شدن معده یا روده همراه است.
- دیکلوفناک در افراد مبتلا به بیماری‌های قلبی می‌تواند خطر حمله قلبی، نارسایی قلبی یا سکته را بالا ببرد. حتما قبل از استفاده با پزشک مشورت کنید.
- افراد قبل از جراحی بای‌پس قلب به‌هیچ‌وجه مجاز به مصرف دیکلوفناک نیستند.
- در صورت ابتلا به آسم، حساسیت به آسپرین یا دیگر داروهای ضدالتهابی غیر استروئیدی مثل ایبوپروفن یا ناپروکسن، احتمال واکنش آلرژیک به دیکلوفناک زیاد است.
- در طول دوره مصرف دیکلوفناک از نوشیدن الکل و استعمال دخانیات خودداری کنید.
- اگر فشار خون بالا یا سابقه احتباس مایعات دارید، با مصرف دیکلوفناک حجم کار قلب را بیشتر و سخت‌تر می‌کنید.
- این دارو بعد از هفته ۳۰ بارداری (در بعضی از منابع حتی هفته ۲۰ام به بعد) در دسته داروهای «D» قرار می‌گیرد یعنی مصرف آن می‌تواند برای جنین خطرناک باشد.
- در صورت مصرف طولانی‌مدت انواع دیکلوفناک باید تحت نظارت مستقیم پزشک بمانید و آزمایش‌ها و معاینات دوره‌ای لازم را انجام دهید.
- در صورت مصرف دیکلوفناک قبل از هرگونه عمل جراحی یا درمان دندان‌پزشکی، پزشک را مطلع سازید.
- در صورت ابتلا به بیماری مزمن کرون (التهاب دیواره روده)، لوپوس و اختلال انعقاد خون، بدون مشورت با پزشک به‌هیچ‌وجه هیچ‌یک از اشکال دارویی دیکلوفناک را مصرف نکنید.
- خواب‌آلودگی و سرگیجه یکی از عوارض جانبی رایج اشکال دارویی مختلف دیکلوفناک است. بنابراین بعد از مصرف، تا زمان اثربخشی کامل دارو، رانندگی و سایر امور نیازمند هوشیاری را به تعویق بیندازید.
- بعد از مصرف دیکلوفناک با نوشیدن مایعات از کم‌آبی بدن و تغییر مقدار ادرار جلوگیری کنید.

دیکلوفناک در بارداری و شیردهی

پزشک باید در جریان مصرف دیکلوفناک در دوران بارداری و شیردهی مادر باشد. حتی اگر در تلاش برای بارداری هستید، برای جلوگیری از عوارض دیکلوفناک حتما قبل از مصرف با پزشک صحبت کنید.

مصرف دیکلوفناک در دوران بارداری

دیکلوفناک یکی از داروهای پرخطر در دوران بارداری است و معمولا به مادران باردار توصیه نمی‌شود. خطر اصلی احتمال آسیب جنین است. ورود این دارو به بدن مادر می‌تواند بر گردش خون کودک نیز تأثیر بگذارد و حجم مایع آمنیوتیک اطراف جنین در رحم

را کمتر کند. پزشک فقط در صورتی قرص یا آمپول دیکلوفناک را برای مادر باردار تجویز می‌کند که فایده مصرف آن به‌وضوح بیشتر از خطرات احتمالی باشد.

توصیه اکثر پزشکان برای تسکین درد و التهاب در دوران حساس بارداری، داروهای امن‌تر و کم‌خطرتر مثل پاراستامول است: بهترین و امن‌ترین مسکن برای مادران بارداری که از دردهای طاقت‌فرسا رنج می‌برند.

مصرف دیکلوفناک در دوران شیردهی

تاکنون هیچ مسئله جدی‌ای درباره مصرف دیکلوفناک در دوران شیردهی گزارش نشده است. مصرف شکل‌های مختلف این دارو برای مادران شیرده مجاز است. فقط باید بدانید که مقادیر بسیاری کمی از آن وارد شیر مادر می‌شود و به‌ندرت امکان بروز عوارض جانبی وجود دارد. اگر بعد از مصرف دیکلوفناک متوجه بی‌میلی کودک به شیر و تغذیه کامل شدید، در اسرع وقت پزشک را در جریان بگذارید.

داروی جایگزین دیکلوفناک

چنانچه به‌دنبال یک جایگزین مؤثر برای داروی دیکلوفناک می‌گردید، بعد از مشاوره با پزشک ترجیحا سراغ داروهای ضداالتهابی غیراستروئیدی مثل ایبوپروفن و ناپروکسن بروید، به‌ویژه اگر از دردهای مزمن رنج می‌برید و دارویی برای استفاده طولانی‌مدت می‌خواهید. احتمال بروز مشکلات قلبی در صورت مصرف طولانی‌مدت این دو دارو نسبت به سایر جایگزین‌های دیکلوفناک کمتر است.

از دیگر جایگزین‌های مؤثر دیکلوفناک می‌توان به آسپرین، سلکوکسیب، ایندومتاسین، کتوپروفن، کتورولاک، مفنامیک اسید، ملوکسیکام، پیروکسیکام و سالیسیلات اشاره کرد.

نحوه نگهداری دیکلوفناک

تمام شکل‌های دارویی دیکلوفناک را در دمای اتاق، دور از حرارت، رطوبت، نور مستقیم و انجماد نگهداری کنید. دقت کنید که تمام شکل‌های دارویی دیکلوفناک باید دور از دسترس کودکان و حیوانات نگهداری شود. اگر زمان خرید دارو را به خاطر نمی‌آورید، قبل از استفاده، تاریخ انقضای حک‌شده پشت ورق دارو را بخوانید و از سلامت آن مطمئن شوید. تاریخ مصرف دیکلوفناک معمولاً بین ۱۲ تا ۶۰ ماه بعد از تولید است.

قرص کلیندامایسین چیست؟

کلیندامایسین نوعی داروی آنتی‌بیوتیک است که اولین بار در سال ۱۹۷۰ میلادی تأییدیه غذا و داروی آمریکا را دریافت کرد. این دارو برای مقابله با عفونت‌های با عامل باکتری کاربرد دارد و زمانی تجویز می‌شود که نمی‌توان از پنی‌سیلین استفاده کرد یا آنتی‌بیوتیک‌های دیگر درست عمل نکنند. با توجه به نوع عفونت و دُز کلیندامایسین، دارو می‌تواند باکتری را بکشد یا رشد آن را متوقف کند. ممکن است پزشک برای عفونت خاص سیستم تنفسی، عفونت ریه، مسمومیت خونی و موارد دیگر کلیندامایسین تجویز کند. البته، کلیندامایسین برای همه افراد مناسب نیست و می‌تواند طیف وسیعی از عوارض جانبی جدی را به همراه داشته باشد.

کاربردهای کلی کلیندامایسین

کلیندامایسین برای درمان عفونت‌های مختلفی تجویز می‌شود، از جمله:

- عفونت‌هایی با عامل باکتری‌های بی‌هوازی مستعد؛
- عفونت‌های ناشی از ایزوله‌های حساس استرپتوکوک، پنوموکوک و استافیلوکوک، اگر جایگزین‌های با سمیت کمتر (مثل اریترومایسین) مناسب نباشد؛
- عفونت‌های مجاری تنفسی پایینی مثل ذات‌الریه، آمپیم و آبسه ریه ناشی از ایزوله‌های حساس بی‌هوازی، استرپتوکوک پنومونیه، سایر استرپتوکوک‌ها (به جز آنتروکوکوس فکالیس) و استافیلوکوکوس اورئوس در بزرگسالان و کودکان؛
- عفونت‌های پوست و ساختار پوست ناشی از ایزوله‌های حساس استرپتوکوکوس پیوژنز، استافیلوکوکوس اورئوس و بی‌هوازی‌ها در بزرگسالان و کودکان (کلیندامایسین موضعی ۱ درصد ممکن است برای کمک به درمان و کنترل آکنه استفاده شود)؛
- عفونت‌های زنانه شامل اندومتریوز، آبسه لوله تخمدانی غیر گونوکوکی، سلولیت لگن و عفونت کاف واژن بعد از جراحی ناشی از باکتری‌های بی‌هوازی مستعد در بزرگسالان و کودکان؛
- عفونت‌های داخل شکمی شامل پریتونیت و آبسه داخل شکمی ناشی از ارگانیسم‌های غیرهوازی مستعد در بزرگسالان و کودکان؛
- سپتیسمی ایجادشده با ایزوله‌های مستعد استافیلوکوکوس اورئوس، استرپتوکوک و بی‌هوازی‌های مستعد در بزرگسالان و کودکان؛
- عفونت‌های استخوان و مفصل شامل استئومیلیت هماتوزن حاد ناشی از ایزوله‌های مستعد استرپتوکوکوس اورئوس و به‌عنوان درمان کمکی در درمان جراحی عفونت‌های مزمن استخوان و مفصل ناشی از ارگانیسم‌های مستعد در بزرگسالان و کودکان.

کاربرد کپسول خوراکی یا گرانول‌های قابل حل کلیندامایسین

- عفونت‌های سیستم تنفسی با باکتری استرپتوکوکسی، پنوموکوکسی و استافیلوکوکسی؛

- آمپیم، ذات‌الریه غیرهوازی یا یک آبسه در ریه؛
- مسمومیت خونی؛
- عفونت‌هایی از باکتری غیرهوازی در لوله گوارش که موجب پریتونیت یا آبسه در شکم می‌شود؛
- اندومتريوزیس، سلولیت لگن، یک آبسه در سیستم تولید مثلی یا عفونت کاف واژن.

کاربرد کلیندامایسین درون‌رگی یا تزریقی

این نوع از کلیندامایسین برای عفونت‌های جدی تجویز می‌شود، از جمله:

- عفونت‌های سیستم تنفسی؛
- عفونت‌های ریه؛
- مسمومیت خونی؛
- عفونت در سیستم تولیدمثلی؛
- عفونت‌های شکمی؛
- عفونت‌های استخوان و مفصل یا همراه با سایر داروها در طول جراحی برای عفونت‌های مزمن استخوان و مفصل؛
- عفونت‌های پوستی جدی.

ممکن است پزشک در بعضی موارد برای کودکان کلیندامایسین را به‌صورت محلول خوراکی تجویز کند، از جمله:

- عفونت‌های جدی سیستم تنفسی؛
- عفونت‌های جدی پوست یا بافت نرم؛
- مسمومیت خون؛
- عفونت‌هایی در شکم؛
- عفونت در مجرای تولیدمثلی زنان.

سایر کاربردهای کلیندامایسین

- ممکن است متخصص پوست برای درمان آکنه ژل، محلول، لوسیون یا پماد کلیندامایسین تجویز کند.
- همچنین ممکن است پزشک برای درمان عفونت‌های باکتریایی واژن شیاف ترانس واژینال کلیندامایسین را تجویز کند. از طرف دیگر، ممکن است برای عفونت واژنی، لوسیون کلیندامایسین تجویز شود. افراد باردار می‌توانند در سه‌ماهه دوم و سوم بارداری از لوسیون استفاده کنند.

- همچنین گاهی پزشک از کلیندامایسین برای درمان سیاه‌زخم و مالاریا استفاده می‌کند.
 - دندانپزشکان از کلیندامایسین برای درمان پیشگیرانه از اندوکاردیت (عفونت پوششی قلب که می‌تواند بعد از جراحی دندان در افراد در معرض خطر ایجاد شود) استفاده می‌کنند.
 - بعضی افراد قبل از انجام جراحی کلیندامایسین دریافت می‌کنند تا از عفونت ناحیه جراحی جلوگیری شود.
- به یاد داشته باشید که کلیندامایسین به‌خوبی وارد مایع مغزی-نخاعی نمی‌شود و نباید برای درمان مننژیت استفاده شود.

قرص کلیندامایسین چگونه کار می‌کند؟

کلیندامایسین ممکن است برای طیف وسیعی از عفونت‌ها استفاده شود. این دارو رشد باکتری‌ها را متوقف می‌کند؛ البته کلیندامایسین تنها باید برای درمان و پیشگیری از عفونت‌هایی استفاده شود که به‌صورت ثابت‌شده یا احتمالا توسط باکتری‌های مستعد ایجاد شده است. در این صورت، تکثیر باکتری‌های مقاوم به دارو را کاهش می‌دهد و اثربخشی خود را حفظ می‌کند. نوع کلیندامایسین تجویزی به نوع عفونت بیمار بستگی دارد.

کلیندامایسین معمولا در ترکیب با سه ملح تولید می‌شود: کلیندامایسین فسفات، کلیندامایسین هیدروکلراید و کلیندامایسین نیکوتین آمید. این اشکال نمکی همگی پیش‌داروهای کلیندامایسین هستند، اما به‌محض ورود به بدن یا قرارگیری روی پوست به‌سرعت با تجزیه‌شدن به کلیندامایسین فعال تبدیل می‌شوند.

تمام انواع کلیندامایسین قابلیت ضد باکتریایی و اثربخشی یکسانی دارند. کلیندامایسین هیدروکلراید معمولا به‌صورت خوراکی، کلیندامایسین نیکوتین آمید معمولا به‌صورت موضعی و کلیندامایسین فسفات معمولا به دو صورت تزریقی و موضعی استفاده می‌شود.

نحوه مصرف کلیندامایسین

نوع و مقدار کلیندامایسین با توجه به نوع عفونت بیماری تجویز می‌شود. کلیندامایسین را دقیقا براساس دستور پزشک مصرف کنید. از دستورالعمل همراه دارو پیروی کنید و راهنمای دارو را مطالعه نمایید.

نحوه مصرف کپسول و گرانول‌های خوراکی کلیندامایسین

روش مصرف کپسول برای بیماران عادی

کپسول کلیندامایسین را به‌صورت دهانی قورت دهید.

ممکن است کپسول کلیندامایسین مری را تحریک کند. بنابراین، کپسول را با یک لیوان پر از آب مصرف کنید تا از التهاب گلو جلوگیری نمایید.

روش مصرف گرانول‌های خوراکی برای بیماران دارای مشکل بلع

برای افرادی که مشکل بلع دارند، کلیندامایسین به‌صورت گرانول‌های قابل حل در آب تجویز می‌شود.

بعد از حل کردن گرانول‌ها در آب، محلول برای جلوگیری از غلیظ شدن باید در دمای اتاق نگهداری شود. شکل مایع کلیندامایسین معمولاً ۲ هفته در دمای اتاق به همین شکل باقی می‌ماند .

کلیندامایسین مایع را به‌دقت اندازه‌گیری کنید. برای این کار از سرنگ یا پیمانه‌های مخصوص (نه قاشق آشپزخانه) کمک بگیرید.

نحوه مصرف کلیندامایسین تزریقی

اگر فردی عفونت خیلی شدید دارد و نمی‌تواند از سایر آنتی‌بیوتیک‌ها استفاده کند، ممکن است در بیمارستان کلیندامایسین تزریقی دریافت کند. کلیندامایسین تزریقی به‌صورت درون عضلانی یا درون رگی استفاده می‌شود. ممکن است دُز اول دارو را پزشک تزریق کند و نحوه تزریق دُزهای بعدی را به شما آموزش دهد.

نکات مهم درباره مصرف کلیندامایسین تزریقی

- ممکن است در طول درمان به آزمایش‌های پزشکی مداوم نیاز داشته باشید .
- اگر جراحی دارید، به پزشک بگویید که از کلیندامایسین استفاده می‌کنید .
- کلیندامایسین می‌تواند با داروهای خاص مربوط به بیهوشی تداخل داشته باشد.
- حتی اگر علائم برطرف شد، دوره درمان را کامل کنید. نادیده گرفتن دُزها خطر عفونت مقاوم به دارو را افزایش می‌دهد .
- کلیندامایسین عفونت‌های ویروسی مثل آنفولانزا و سرماخوردگی را درمان نمی‌کند.

نحوه مصرف کلیندامایسین هیدروکلراید

این دارو با تجویز پزشک به‌صورت خوراکی همراه یا بدون غذا و معمولاً ۴ بار در روز (هر ۶ ساعت) مصرف می‌شود .

نکات مهم درباره مصرف کلیندامایسین هیدروکلراید

- دارو را با یک لیوان پر از آب مصرف کنید، مگر اینکه پزشک دستور دیگری داده باشد .
- حداقل تا ۳۰ دقیقه بعد از مصرف دارو دراز نکشید.
- دُز دارو با توجه به شرایط شما و پاسخ به درمان تعیین می‌شود. در کودکان، دُز دارو با توجه به وزن بدن تعیین می‌شود. برای دریافت بهترین اثر، دارو را در زمان‌های مشخص‌شده و هر روز در همان زمان مصرف کنید .
- حتی اگر علائم تان برطرف شد، دوره درمان را کامل کنید. توقف زودهنگام دارو می‌تواند موجب برگشت عفونت شود .
- اگر بیماری شما طول کشید یا بدتر شد، به پزشک اطلاع دهید.

فراموش کردن دُز مصرفی

به‌محض به‌خاطر آوردن، دُز فراموش‌شده را مصرف کنید. اگر به زمان دُز بعدی نزدیک هستید، از مقدار فراموش‌شده صرف‌نظر کنید. از مصرف داروی اضافی برای پوشش مقدار فراموش‌شده صرف‌نظر کنید.

سوء مصرف کلیندامایسین

در صورت سوء مصرف کلیندامایسین با علائمی مثل غش یا مشکل تنفسی، با اورژانس (۱۱۵) تماس بگیرید.

عوارض جانبی کلیندامایسین و هشدارها

کلیندامایسین با توجه به شرایط شما تجویز شده است. به یاد داشته باشید که بسیاری از افراد عوارض جانبی جدی ندارند.

عوارض جانبی جدی

یکی از شایع ترین عوارض جانبی بسیاری از آنتی بیوتیک ها اسهال است. گاهی اوقات افراد با مصرف کلیندامایسین اسهال شدید را تجربه می کنند که می تواند طیفی از کولیت خفیف تا کشنده را ایجاد کند. اسهال ناشی از مصرف کلیندامایسین گاهی اوقات به دلیل رشد بی رویه باکتری خطرناک کلستریدیوم دیفیسیل در روده بزرگ است. این باکتری سمی تولید می کند که موجب اسهال مربوط به کلستریدیوم دیفیسیل (CDAD) می شود.

اسهال مربوط به کلستریدیوم دیفیسیل نوعی عفونت شدید و تهدید کننده زندگی است. اگر فردی با مصرف کلیندامایسین دچار این بیماری شود، پزشک بلافاصله درمان با آنتی بیوتیک را متوقف می کند. سالمندان به طور ویژه باید برای اسهال بررسی شوند. اگر اسهالی دارید که آبکی یا خونی است، مصرف کلیندامایسین را متوقف کنید و با پزشک تماس بگیرید. به جز با نظر پزشک، از داروهای ضد اسهال استفاده نکنید و مراقبت های اورژانسی دریافت کنید.

عوارض جانبی شایع

شایع ترین عوارض جانبی کلیندامایسین عبارتند از:

- حالت تهوع یا استفراغ؛
- درد معده (شکم)؛
- جوش پوستی خفیف؛
- التهاب، خارش یا ترشح واژن.

عوارض جانبی احتمالی کلیندامایسین خوراکی یا تزریقی عبارتند از:

- نکروز اییدرمی سمی؛
- سندرم استیون جانسون؛
- التهاب مری؛
- تجمع مایع زیر پوست؛
- اختلال عملکرد کبد؛

- اختلال عملکرد کلیه؛

- اختلالات خونی؛

- اختلال عملکرد سیستم ایمنی؛

- آرتريت؛

- درد و ورم مفاصل.

کلیندامایسین می تواند موجب ایجاد طعم فلز در دهان شود. در مورد راه های مدیریت این موضوع با پزشک صحبت کنید.

واکنش های پوستی جدی یا سایر واکنش ها نیز می تواند با کلیندامایسین اتفاق بیفتد. اگر علائم واکنش دارویی به کلیندامایسین را داشتید، به اورژانس مراجعه کنید، از جمله:

- جوش پوستی؛

- تب؛

- ورم غدد؛

- علائم شبیه آنفولانزا؛

- گرفتگی عضلانی؛

- ضعف شدید؛

- کبودی غیر معمول؛

- زردی پوست یا چشم ها.

در صورت تجربه بعضی علائم بلافاصله به پزشک مراجعه کنید، از جمله:

- هر تغییری در عادات روده (مثل مراجعه مکرر به سرویس بهداشتی یا نرفتن به آن)؛

- درد معده شدید؛

- اسهال آبکی یا خونی؛

- ادرار کم یا نبود ادرار.

اگر متوجه واکنش حساسیتی به کلیندامایسین شدید، بلافاصله به پزشک مراجعه کنید، از جمله:

- تبی که از بین نمی رود؛

- ورم گره لنفاوی یا بدتر شدن آن؛

- جوش؛

- خارش یا ورم به خصوص در صورت، زبان یا گلو؛

- سرگیجه شدید؛

- مشکل تنفسی.

این موارد فهرست کاملی از عوارض جانبی نیستند. در مورد عوارض جانبی کلیندامایسین با پزشک صحبت کنید.

هشدارها

- افرادی با سابقه کولیت زخمی یا شبه‌غشایی نباید کلیندامایسین مصرف کنند. این دو بیماری موجب التهاب شدید پوشش روده می‌شوند. عوارض جانبی مصرف کلیندامایسین می‌تواند در این دو بیماری بدتر شود.

- کلیندامایسین باید فقط برای افراد دارای عفونت باکتریایی تجویز شود. این کار به کاهش مقاومت باکتریایی به کلیندامایسین کمک می‌کند.

- مصرف طولانی‌مدت کلیندامایسین یا دوره‌های تکراری می‌تواند برفک دهانی یا عفونت مخمری واژن را به همراه داشته باشد. اگر متوجه لکه‌های سفید در دهان، تغییر ترشح واژن یا علائم جدید دیگر شدید، به پزشک مراجعه کنید.

- عوارض مصرف کلیندامایسین ممکن است در طول درمان یا هفته‌ها تا ماه‌ها بعد از توقف درمان ایجاد شود. اگر علائم اسهال، درد و انقباض شکم یا معده یا مدفوع خونی یا مخاطی داشتید، از داروهای ضداسهال یا مواد مخدر استفاده نکنید. مصرف این مواد می‌تواند علائم شما را بدتر کند.

- کلیندامایسین می‌تواند مانع عملکرد مناسب واکسن‌های حاوی باکتری زنده (مثل واکسن تیفوئید یا حصبه) شود. قبل از انجام واکسیناسیون، پزشک را در جریان مصرف کلیندامایسین قرار دهید.

- سالمندان به عوارض جانبی کلیندامایسین، به خصوص اسهال حساس‌تر هستند.

- اگر برای مدت طولانی از کلیندامایسین استفاده می‌کنید حتماً آزمایش‌های روتین پزشکی (مثل آزمایش عملکرد کلیه و کبد) را انجام دهید.

نکات مهم قبل از مصرف کلیندامایسین

در صورت حساسیت به کلیندامایسین، لینکومایسین، سیلوسین، کلیندس، کلیندامکس یا هر ماده غیرفعالی در کلیندامایسین از مصرف آن خودداری کنید.

برای اطمینان از ایمن بودن کلیندامایسین برای بدن‌تان، در مورد سابقه بیماری‌هایتان با پزشک صحبت کنید، از جمله:

- بیماری کبدی یا کلیه؛

- اختلال روده مثل کولیت زخمی یا بیماری کرون؛

- اگرما؛
- تب یونجه؛
- واکنش حساسیتی پوستی؛
- آسم یا واکنش حساسیتی شدید به آسپرین؛
- حساسیت به رنگ زرد خوراکی.

منع مصرف کلیندامایسین

از مصرف هم‌زمان کلیندامایسین با اریترومایسین و سایر آنتی‌بیوتیک‌ها خودداری کنید. همچنین اگر باردار هستید، قصد بارداری دارید یا در دوران شیردهی هستید این موضوع را با پزشک مطرح کنید.

بارداری

مطالعات حیوانی هیچ آسیبی در دوران بارداری نشان نمی‌دهد، اما مشخص نیست که آیا کلیندامایسین به جنین انسان آسیب می‌زند یا خیر.

شیردهی

کلیندامایسین وارد شیر مادر می‌شود و می‌تواند به نوزاد شیرخوار آسیب بزند. اگر در دوران شیردهی از کلیندامایسین استفاده می‌کنید، در مورد علائم نوزادان با پزشک صحبت کنید، از جمله:

- راش پوشک؛
- لکه‌های قرمز یا سفید در دهان یا گلو؛
- ناراحتی معده؛
- اسهال آبکی یا خونی.

قبل از مصرف کلیندامایسین پزشک را در جریان شیردهی قرار دهید.

نوزادان

کلیندامایسین تزریقی حاوی موادی است که می‌تواند موجب عوارض جانبی جدی یا مرگ در نوزادان طبیعی یا نارس شود. از دادن کلیندامایسین به کودکان بدون اجازه پزشک خودداری کنید.

تداخل دارویی کلیندامایسین

تداخلات دارویی می‌تواند در زمان استفاده از هر شکلی از کلیندامایسین اتفاق بیفتد. در مورد داروهایی که اکنون استفاده می‌کنید و هر دارویی که مصرف آن را شروع یا متوقف کرده‌اید با پزشک صحبت کنید.

سایر داروها ممکن است با کلیندامایسین تداخل داشته باشند، از جمله :

- داروهای تجویزی؛
- داروهای بدون نسخه؛
- ویتامین‌ها؛
- محصولات گیاهی.

کلیندامایسین را با احتیاط مصرف کنید. این دارو ویژگی مسدودکننده عصبی-عضلانی دارد که ممکن است فعالیت سایر مسدودکننده‌های عصبی-عضلانی را تقویت کند، از جمله :

- سوکسینیل کولین؛
- روکورونیوم؛
- وکورونیوم .

کلیندامایسین معمولاً توسط آنزیم‌های کبدی CYP3A4 و به میزان کمتری توسط CYP3A5 به متابولیت اصلی کلیندامایسین سولفوکسید و متابولیت مینور N دی‌متیل کلیندامایسین متابولیزه می‌شود. در صورت استفاده از مهارکننده قوی تا متوسط CYP3A4 و CYP3A5 باید احتیاط کنید، مثل :

- کلاریترومایسین؛
- نفازودون؛
- ایتراکونازول؛
- کتوکونازول؛
- آتازاناویر؛
- داروناویر؛
- لوپیناویر؛
- نلفیناویر؛
- ریتوناویر؛
- ساکوییناویر؛
- تیپرانائویر .

همچنین در زمان استفاده از آنزیم‌های القاکننده این آنزیم‌ها هم باید جانب احتیاط را رعایت کرد زیرا ممکن است غلظت کلیندامایسین کم شود و مؤثر نباشد. مواردی مثل:

- فنوباربیتال؛
- فنی توئین؛
- ریفامپین؛
- اس.تی جانز ورت (گل راعی)؛
- گلوکوکورتیکوئیدها.

به‌طور کلی، استفاده از داروهای مهارکننده یا تحریک‌کننده CYP3A4، می‌تواند به ترتیب میزان کلیندامایسین در خون را افزایش یا کاهش دهد. افزایش کلیندامایسین خون می‌تواند عوارض جانبی دارو را بیشتر کند.

این موارد فهرست کاملی از تداخلات دارویی نیست. برای آشنایی بیشتر راهنمای همراه دارو را مطالعه کنید.

جایگزین قرص کلیندامایسین

کلیندامایسین و لینکومایسین جزئی از خانواده لینکوزامیدها هستند. لینکومایسین تنها به‌صورت محلول تزریقی موجود است و پزشک آن را برای عفونت‌های جدی تجویز می‌کند.

با توجه به عفونت، سابقه حساسیت بیمار و عوارض جانبی آنتی‌بیوتیک، ممکن است پزشک رده دیگری از آنتی‌بیوتیک‌ها را جایگزین کند.

نکات خرید قرص و کپسول کلیندامایسین

کلیندامایسین در اشکال مختلفی تولید می‌شود، از جمله:

- کپسول خوراکی؛
- کرم، لوسیون و ژل موضعی؛
- شیاف‌های داخل واژن؛
- داروی تزریقی و درون‌رگی.

مواد موجود در کلیندامایسین

مواد موجود در کلیندامایسین با توجه به کارخانه متفاوت است. راهنمای همراه دارو را مطالعه کنید تا با دارویی مورد مصرف‌تان بیشتر آشنا شوید.

دُز کپسول کلیندامایسین برای بزرگسالان

- برای عفونت‌های جدی، ۱۵۰ تا ۳۰۰ میلی گرم هر ۶ ساعت؛
- برای عفونت‌های خیلی شدید، ۳۰۰ تا ۴۵۰ میلی گرم هر ۶ ساعت.

دُز کپسول کلیندامایسین برای کودکانی که می‌توانند کپسول را قورت دهند

- برای عفونت‌های جدی، روزانه ۸ تا ۱۶ میلی گرم به‌ازای هر کیلوگرم وزن بدن که در ۳ یا ۴ دُز مساوی تقسیم می‌شود؛
- برای عفونت‌های خیلی شدید، روزانه ۱۶ تا ۲۰ میلی گرم به‌ازای هر کیلوگرم وزن بدن که به ۳ یا ۴ دُز مساوی تقسیم می‌شود.

دُز شیاف کلیندامایسین

- هر قرص شیاف حاوی ۱۰۰ میلی گرم کلیندامایسین است. که می‌تواند روزی یک بار قبل از خواب و برای سه شب متوالی استفاده شود.

شرایط نگهداری

- دارو را در دمای اتاق دور از رطوبت و حرارت نگه دارید. داروی تزریقی را از حرارت زیاد دور نگه دارید.
- داروی خوراکی را در یخچال قرار ندهید. داروی مایع بدون استفاده را بعد از ۲ هفته دور بریزید.
- از ریختن کلیندامایسین در فاضلاب یا سرویس بهداشتی خودداری کنید. اگر دیگر به دارو نیازی ندارید یا تاریخ انقضای آن گذشته است، در مورد نحوه دور ریختن آن از داروساز یا شرکت دفع زباله سؤال کنید.

نام‌های موجود کلیندامایسین

کلیندامایسین با اسامی کلئوسین هیدروکلراید، کلئوسین اطفال، کلئوسین فسفات، کلیندس و کلیندامکس واژینال تولید می‌شود .

شرکت‌های تولیدکننده کلیندامایسین

کلیندامایسین توسط کارخانه‌های مختلف خارجی مثل بکستر (Baxter) ، نورس استار آرایکس (Northstar RX) ، داروسازی تارو (Taro) و گرین استور ال.ال.سی (Greenstone LLC) و همچنین شرکت‌های داخلی مثل تولید دارو و داروسازی حکیم، کیش مدیفارم، روناک دارو، امین، پارس دارو و تهران شیمی تولید می‌شود.

ایندومتاسین چیست و چه کاربردی دارد؟

ایندومتاسین (indomethacin) با نام تجاری ایندوسین (Indocin) یا ایندوسین اس.آر (SR) دارویی است که برای تسکین درد، ورم و سختی مفاصل ناشی از نوع خاصی از آرتریت (التهاب) مثل استئوآرتریت (التهاب استخوان) متوسط تا شدید، آرتریت روماتوئید (التهاب مفاصل)، آرتریت نقرسی یا اسپوندیلیت آنکیلوزان (روماتیسم ستون فقرات) استفاده می‌شود. ایندومتاسین همچنین برای درمان درد شانه ناشی از بورسیت (آماس کیسه‌های مفصلی) و تاندونیت (التهاب تاندون) کاربرد دارد. البته این دارو می‌تواند برای تسکین درد در بیماری‌های دیگر هم تجویز شود.

نحوه عملکرد ایندومتاسین

ایندومتاسین داروی غیراستروئیدی ضدالتهابی (NSAID) است که برای بزرگسالان و کودکان بالای ۱۴ سال تجویز می‌شود. قرص ایندومتاسین با جلوگیری از تولید بعضی مواد طبیعی خاص عامل التهاب، نقش خود را ایفا می‌کند. این کار موجب کاهش ورم و درد می‌شود. اگر در حال درمان بیماری مزمنی مثل آرتریت هستید، در مورد درمان‌های غیردارویی یا مصرف سایر داروهای مربوط به درمان درد با پزشک مشورت کنید. همچنین بخش هشدار را ملاحظه نمایید.

نحوه مصرف ایندومتاسین خوراکی

برای مصرف ایندومتاسین به این نکات حتماً توجه کنید:

- قبل از شروع مصرف ایندومتاسین یا قبل از هر بار تجدید نسخه، راهنمای مصرف دارو را بخوانید. اگر هر سؤالی دارید، از پزشک یا داروساز بپرسید.
- ایندومتاسین را به‌صورت خوراکی با توجه به دستور پزشک، معمولاً ۲ تا ۳ بار در روز به همراه یک لیوان پر از آب مصرف کنید. حداقل تا ۱۰ دقیقه بعد از مصرف دارو دراز نکشید. اگر در زمان مصرف دارو ناراحتی معده پیدا می‌کنید، دارو را همراه با غذا، شیر یا یک داروی ضد اسید مصرف کنید.
- دوز مصرف ایندومتاسین با توجه به بیماری شما و پاسخ به درمان تعیین می‌شود. در کودکان، تعیین دوز ایندومتاسین معمولاً بر اساس وزن است.
- مقدار مصرف دارو با نظر پزشک تعیین می‌شود و تا زمان بهبود علائم ادامه دارد. مدت‌زمان معمول مصرف ایندومتاسین بین ۷ تا ۱۴ روز است.
- برای کاهش خطر خون‌ریزی معده و سایر عوارض جانبی، دارو را در حداقل دوز مؤثر و برای کوتاه‌ترین زمان ممکن مصرف کنید.
- کپسول رهایش طولانی ایندومتاسین را به‌صورت کامل ببلعید و از خرد کردن، جویدن، شکستن و باز کردن آن خودداری کنید.
- سوسپانسیون خوراکی (مایع) را تکان دهید. مقدار مصرفی دارو را با پیمانه‌های مخصوص (نه قاشق آشپزخانه) مشخص کنید.

- مقدار دارو را افزایش ندهید و ایندومتاسین را برای دفعات بیشتر یا مدت طولانی‌تر از چیزی که برایتان تجویز شده است مصرف نکنید.
- برای بیماری‌های پیشرونده مثل آرتریت، مصرف دارو را طبق دستورالعمل ادامه دهید. در مورد فواید و خطرات دارو با پزشک یا داروساز صحبت کنید.
- در مورد بیماری‌های خاص (مثل آرتریت) ممکن است برای رسیدن به نتایج کامل، مصرف مرتب دارو تا ۴ هفته زمان ببرد.
- اگر دارو را در صورت نیاز (نه براساس برنامه منظم) مصرف می‌کنید، به یاد داشته باشید که داروهای مسکن، زمانی بهترین کارکرد را دارند که به‌محض وقوع اولین علائم درد مصرف شوند. اگر تا زمان بدتر شدن درد صبر می‌کنید، ممکن است دارو به‌خوبی عمل نکند.
- در زمان مصرف ایندومتاسین می‌توانید آزمایش‌های پزشکی (مثل فشار خون، شمارش سلول‌های خونی، بررسی عملکرد کبد یا کلیه) را انجام دهید. تمام وقت‌های پزشکی و آزمایشگاهی‌تان را حفظ کنید و برای اطلاعات بیشتر با پزشک صحبت کنید.
- درمان‌های غیردارویی برای آرتریت که توسط پزشک توصیه می‌شود (مثل کاهش وزن در صورت لزوم، تمرینات تقویتی و آماده‌سازی) می‌تواند به بهبود انعطاف‌پذیری، دامنه حرکتی و عملکرد مفصل کمک کند. در مورد دستورالعمل‌های خاص با پزشک مشورت کنید.

سوء مصرف ایندومتاسین

اگر فردی دچار سوء مصرف ایندومتاسین شد و علائم جدی مثل غش کردن یا مشکلات تنفسی داشت، بلافاصله با اورژانس (۱۱۵) یا مرکز کنترل مسمومیت (۱۴۹۰) تماس بگیرید. همچنین از توصیه یا به‌اشتراک گذاشتن دارو با دیگران خودداری کنید.

فراموش کردن دوز مصرفی

اگر مصرف ایندومتاسین براساس یک برنامه منظم (نه فقط در صورت نیاز) تجویز شده و شما یک دوز را فراموش کردید، به‌محض به‌خاطر آوردن، دوز فراموش‌شده را مصرف کنید. اگر به زمان دوز بعدی نزدیک هستید، از مصرف دوز فراموش‌شده صرف‌نظر کنید و دوز بعدی را در زمان منظم مصرف کنید. از مصرف دوبرابری دارو خودداری کنید.

نحوه متوقف کردن ایندومتاسین

مصرف ایندومتاسین باید با توجه به شرایط شما و تجویز پزشک انجام شود. بنابراین متوقف کردن مصرف دارو می‌تواند درد و ورم شما را بدتر کند. در مورد متوقف کردن مصرف ایندومتاسین با پزشک مشورت کنید.

عوارض قرص ایندومتاسین

عوارض جانبی ایندومتاسین به دو بخش عمومی و جدی تقسیم می‌شوند:

۱. عوارض جانبی عمومی ایندومتاسین

ممکن است حالت تهوع، استفراغ، ناراحتی معده، گاز معده، سوزش سر دل، سردرد، خواب‌آلودگی یا سرگیجه اتفاق بیفتد. اگر هر کدام از این علائم ادامه داشت یا بدتر شد، سریع با پزشک یا داروساز صحبت کنید. همچنین اگر بیماری شما بدتر شد، با پزشک صحبت کنید.

نکات مهم:

- به یاد داشته باشید که ایندومتاسین با تشخیص پزشک و با در نظر گرفتن این موضوع تجویز شده که فواید دارو برای شما از عوارض جانبی آن بیشتر است. بسیاری از افراد بدون داشتن عوارض جانبی جدی از این دارو استفاده می‌کنند.
- ایندومتاسین ممکن است فشار خون شما را افزایش دهد. به طور مرتب فشار خون‌تان را بررسی کنید و اگر مقدار آن بالا بود، این موضوع را با پزشک در میان بگذارید.

۲. عوارض جانبی جدی ایندومتاسین

اگر هر نوع عوارض جانبی جدی داشتید، بلافاصله با پزشک در میان بگذارید، از جمله:

- جوش پوستی (شدت آن اهمیتی ندارد)؛
 - علائم شبیه آنفولانزا؛
 - علائم خون‌ریزی معده (مدفوع خونی یا تیره، استفراغ خونی یا شبیه دانه‌های قهوه)؛
 - مشکلات عصبی (لرز، تشنج، افسردگی شدید، گیجی، روان‌پریشی، خواب‌آلودگی)؛
 - فشار خون بالا (سردرد شدید، تاری دید، احساس ضربه‌زدن در گردن یا گوش)؛
 - پتاسیم خون بالا (حالت تهوع، ضعف، احساس گزگز، درد قفسه سینه، تپش قلب نامنظم، کاهش تحرک)؛
 - کاهش سلول‌های قرمز خون یا آنمی (رنگ‌پریدگی، خستگی، احساس سبکی سر یا تنگی نفس، سردی دست و پا)؛
 - تغییرات شنوایی (مثل زنگ‌زدن گوش)؛
 - تغییرات روانی یا خلقی (مثل گیجی یا توهم)؛
 - بلع سخت یا دردناک؛
 - علائم مشکلات کلیه (مثل تغییر در مقدار ادرار)؛
 - علائم نارسایی قلبی (مثل ورم زانو یا پا، خستگی غیر معمول، افزایش وزن غیر معمول یا ناگهانی).
- در موارد نادر ممکن است ایندومتاسین موجب بیماری جدی (احتمالا کشنده) کبدی شود. اگر هر نوع علائم آسیب کبدی داشتید، بلافاصله به پزشک مراجعه کنید، از جمله:

- حالت تهوع یا استفراغ بدون توقف؛

- کاهش اشتها؛

- تیرگی ادرار؛

- خستگی؛

- خارش؛

- مدفوع خاکستری رنگ؛

- درد شدید معده (سمت راست بالا) یا درد شکم؛

- زردی چشم‌ها یا پوست.

واکنش حساسیتی شدید به ایندومتاسین نادر است. با این حال اگر هر نوع علائم واکنش حساسیتی جدی داشتید، بلافاصله به پزشک مراجعه کنید، از جمله:

- کهیر؛

- تب؛

- واکنش پوستی شدید (مثل گلودرد، سوزش چشم‌ها، درد پوستی، جوش‌های قرمز یا بنفش پوست همراه با تاول و پوسته‌پوسته شدن)؛

- تورم غدد لنفاوی؛

- خارش یا ورم (به‌خصوص در ناحیه صورت، زبان یا گلو)؛

- سرگیجه شدید؛

- مشکل تنفسی.

در صورت واکنش دارویی جدی دیگری که در بخش‌های دیگر بدن شما هم اثر می‌گذارد، هرچه سریع‌تر به پزشک مراجعه کنید، از جمله:

- جوش پوستی؛

- تب؛

- ورم غدد؛

- ضعف شدید؛

- کبودی غیر معمول؛

- زردی صورت و چشم‌ها.

این موارد فهرست کاملی از عوارض جانبی احتمالی نیستند. اگر علائم دیگری داشتید، حتماً با پزشک یا داروساز صحبت کنید.

موارد احتیاط و منع مصرف ایندومتاسین

موارد احتیاط و منع مصرف ایندومتاسین به دو بخش هشدار و احتیاط تقسیم می‌شود:

موارد هشدار

در موارد نادر، داروهای غیراستروئیدی ضدالتهابی (از جمله ایندومتاسین) موجب افزایش خطر حمله قلبی یا سکته مغزی می‌شوند. این موضوع می‌تواند در هر زمانی از دوره مصرف رخ دهد اما بیشتر در زمان مصرف طولانی‌مدت دارو ایجاد می‌شود.

خطر این اتفاق در سالمندان، افراد دارای بیماری قلبی یا اشخاصی با احتمال بالای ابتلا به بیماری قلبی (به دلیل سیگار کشیدن، سابقه خانوادگی بیماری قلبی یا بیماری‌هایی مثل فشار خون بالا یا دیابت) بیشتر است. از مصرف ایندومتاسین بلافاصله قبل یا بعد از جراحی بای‌پس قلبی جلوگیری کنید.

حمله قلبی یا سکته مغزی علائم مختلفی دارد، از جمله:

- درد قفسه سینه که به فک یا شانه منتشر می‌شود؛

- بی‌حسی یا ضعف ناگهانی در یک طرف بدن؛

- تکلم نامفهوم؛

- ورم پاها؛

- احساس تنگی نفس.

در صورت ابتلا به نوعی بیماری خاص حتماً به پزشک اطلاع دهید، از جمله:

- نارسایی احتقانی قلب، بیماری قلبی، فشار خون بالا، کلسترول بالا، دیابت، سیگار کشیدن؛

- حمله قلبی، سکته مغزی یا لخته شدن خون؛

- مشکلات مربوط به خون‌ریزی؛

- مشکلات معده، روده یا مری (مثل خون‌ریزی، زخم، سوزش مکرر سر معده)؛

- افسردگی یا تغییرات خلقی؛

- تشنج، صرع، بیماری پارکینسون؛

- تومور در بینی (پولیپ‌های بینی)؛

- آسم (ازجمله سابقه تنگی نفس شدید بعد از مصرف آسپرین یا سایر داروهای غیراستروئیدی ضدالتهابی)؛
- احتباس مایعات؛
- بیماری کبد یا کلیه.

همچنین در موارد نادر، ایندومتاسین موجب خونریزی جدی (در موارد نادر کشنده) معده یا روده می‌شود. این موضوع می‌تواند بدون علائم هشداردهنده و در هر زمانی از دوره مصرف دارو اتفاق بیفتد. افراد مسن بیشتر در معرض این اتفاق هستند.

در مورد خطرات یا فواید مصرف ایندومتاسین با پزشک یا داروساز صحبت کنید.

موارد احتیاط

- اگر به ایندومتاسین، آسپرین یا سایر داروهای غیراستروئیدی ضدالتهابی (مثل ایبوپروفن، ناپروکسن، سلکوکسیب) آلرژی دارید، همچنین اگر حساسیت‌های دیگری دارید، قبل از مصرف ایندومتاسین این موضوع را با پزشک یا داروساز در میان بگذارید.
- ایندومتاسین ممکن است حاوی مواد غیرفعال باشد که می‌تواند موجب واکنش‌های حساسیتی یا مشکلات دیگر شود. برای اطلاع بیشتر با پزشک صحبت کنید.
- گاهی اوقات مصرف داروهای غیراستروئیدی ضدالتهابی از جمله ایندومتاسین می‌تواند مشکلات کلیوی به همراه داشته باشد. این مشکلات بیشتر در سالمندان، افراد دچار کم‌آبی، اشخاص دارای حمله قلبی یا بیماری کلیوی یا مصرف داروهای خاص (تداخل دارویی) اتفاق می‌افتد. برای جلوگیری از کم‌آبی، با نظر پزشک، مایعات فراوان بنوشید و اگر حجم ادرارتان تغییر کرد، بلافاصله به پزشک مراجعه کنید.
- ایندومتاسین می‌تواند موجب گیجی یا خواب‌آلودگی شود. مصرف الکل یا ماری‌جوآنا می‌تواند گیجی یا خواب‌آلودگی را بدتر کند. تا زمانی که نمی‌توانید با اطمینان کار کنید، از رانندگی کردن، کار با ماشین و انجام هر چیزی که نیاز به هوشیاری دارد خودداری کنید. در صورت مصرف ماری‌جوآنا (مواد مخدر) با پزشک صحبت کنید.
- ایندومتاسین ممکن است موجب خونریزی معده شود. استفاده روزانه از الکل و تنباکو، به‌خصوص زمانی که با این دارو ترکیب می‌شود، ممکن است خطر خونریزی معده را افزایش دهد. مصرف الکل را محدود کنید و سیگار کشیدن را متوقف کنید. برای دریافت اطلاعات بیشتر با پزشک یا داروساز مشورت کنید.
- قبل از جراحی، پزشک یا دندان‌پزشک را در جریان تمام محصولات مصرفی (ازجمله داروهای تجویزی، داروهای بدون نسخه، ویتامین‌ها و محصولات گیاهی) قرار دهید.
- ممکن است ایندومتاسین شما را نسبت به آفتاب حساس‌تر کند. زمان قرارگیری در معرض آفتاب را محدود کنید. از قرارگیری در معرض اتاق‌های برنزه‌کننده و لامپ‌های آفتابی خودداری کنید. در زمان بیرون‌رفتن ضدآفتاب بزنید و لباس‌های محافظ بپوشید. اگر به آفتاب‌سوختگی دچار شدید یا تاول و قرمزی پوستی پیدا کردید، بلافاصله به پزشک مراجعه کنید.

- سالمندانی که از ایندومتاسین استفاده می‌کنند، بیشتر در معرض خطر خون‌ریزی معده یا روده، مشکلات کلیه، حمله قلبی، سکته مغزی و تغییرات خلق‌و‌خو هستند.
- ممکن است کودکان به عوارض جانبی دارو، به‌خصوص مشکلات کبدی جدی، حساس‌تر باشند. در زمان مصرف دارو توسط کودکان محتاط باشید. در مورد خطرات و فواید درمان با پزشک صحبت کنید.

ایندومتاسین در بارداری و شیردهی

زنان در سنین باروری باید قبل از مصرف دارو در مورد فواید و خطرات ایندومتاسین با پزشک صحبت کنند. اگر باردار هستید یا قصد بارداری دارید، به پزشک اطلاع دهید. ممکن است ایندومتاسین روی جنین تأثیر بگذارد و موجب مشکلاتی در زایمان طبیعی شود. مصرف ایندومتاسین از هفته ۲۰ بارداری تا زمان زایمان توصیه نمی‌شود. اگر پزشک تشخیص داد که لازم است شما بین هفته ۲۰ تا ۳۰ بارداری از ایندومتاسین استفاده کنید، کمترین دوز مؤثر دارو را برای کوتاه‌ترین زمان ممکن است مصرف کنید. همچنین نباید بعد از هفته ۳۰ بارداری از ایندومتاسین استفاده کنید.

ایندومتاسین وارد شیر مادر می‌شود و می‌تواند اثرات نامطلوبی روی نوزاد شیرخوار داشته باشد. قبل از شیردهی با پزشک مشورت کنید.

تداخلات دارویی قرص ایندومتاسین

تداخلات دارویی می‌تواند در عملکرد دارو تأثیر بگذارد و خطر عوارض جانبی جدی را افزایش دهد. این مقاله شامل همه تداخلات دارویی احتمالی نیست. فهرستی از تمام محصولات مصرفی‌تان (شامل داروهای تجویزی، داروهای بدون نسخه، ویتامین‌ها و محصولات گیاهی) تهیه کنید و در اختیار پزشک یا داروساز قرار دهید. بدون مشورت با پزشک، مصرف هیچ دارویی را شروع یا متوقف نکنید یا دوز دارو را تغییر ندهید.

ایندومتاسین می‌تواند به کلیه شما آسیب بزند، به‌خصوص اگر همراه با داروهای خاص مربوط به عفونت، سرطان، پوکی استخوان، رد پیوند اندام، فشار خون بالا، درد یا آرتрит (مثل آدویل و موتیرین) استفاده شود.

بعضی محصولات می‌توانند با ایندومتاسین تداخل داشته باشند، از جمله:

- آسپرین؛
- پروبنسید؛
- آلیسکیرن؛
- مهارکننده‌های آ.سی.ای (ACE) (مثل کاپتوپریل، لیزینوپریل)؛
- مسدودکننده گیرنده آنژیوتانسین ۲ (مثل والزارتان، لوزارتان)؛
- سیدوفوویر؛
- کورتیکواستروئیدها یا داروهای استروئیدی (مثل مثل پردنیزولون)؛

- لیتیوم؛

- متوترکسات؛

- قرص‌های آب (ادرارآورهایی مثل فوروزماید).

زمانی که ایندومتاسین با سایر داروهای عامل خون‌ریزی مصرف می‌شود، می‌تواند خطر خون‌ریزی را افزایش دهد، از جمله:

- داروهای ضد پلاکت (ضد لخته) مثل کلوپیدوگrel، دیپیریدامول، تیکلوپیدین؛

- رقیق‌کننده‌های خون مثل دابیگاتران، انوکسپارین، کومادین، جانتاون یا وارفارین.

از آنجایی که بسیاری از داروها (آسپرین، داروهای غیراستروئیدی ضد التهابی مثل سلکوکسیب، دیفلونیزال، ایبوپروفن، کتورولاک) حاوی مسکن یا تب‌بر هستند، برچسب تمام داروهای تجویزی و بدون نسخه را به‌دقت بررسی کنید. این داروها شبیه ایندومتاسین هستند و اگر با هم مصرف شوند، می‌توانند خطر عوارض جانبی را بیشتر کنند. با این حال، اگر پزشک توصیه کرده است که برای جلوگیری از حمله قلبی یا سکته مغزی مقدار کم آسپرین (معمولاً ۸۱ تا ۱۶۲ میلی‌گرم در روز) را مصرف کنید، تا زمانی که پزشک به شما بگوید، باید به مصرف آسپرین ادامه دهید. برای اطلاعات بیشتر با پزشک یا داروساز صحبت کنید.

ایندومتاسین می‌تواند در آزمایش‌های خاص تداخل ایجاد کند و موجب نتایج اشتباه شود. در زمان انجام آزمایش، پزشک و سایر تیم درمان را در جریان مصرف ایندومتاسین قرار دهید.

داروی جایگزین ایندومتاسین

داروهایی مثل سرتولیزوماب (certolizumab) و متوترکسات (Methotrexate) جایگزین‌های مناسبی برای ایندومتاسین هستند که با توجه به بیماری می‌توانند تجویز شوند. هر دوی این داروها تنها با تجویز پزشک مورد استفاده قرار می‌گیرند. سرتولیزوماب برای بیماری اسپوندیلیت آنکیلوزان، بیماری کوورن، پسوریازیس و آرتریت روماتوئید کاربرد دارد. متوترکسات هم برای درمان سرطان‌های خاص، پسوریازیس و آرتریت روماتوئیدی که به درمان‌های دیگر پاسخ نمی‌دهد تجویز می‌شود. متوترکسات عوارض جانبی شدیدی دارد و نباید بدون دستور پزشک مصرف شود.

نکات درباره خرید و استفاده از ایندومتاسین

- ایندوسین به‌صورت کپسول خوراکی (۲۵ میلی‌گرم و ۵۰ میلی‌گرم)، کپسول خوراکی با رهایش طولانی (۷۵ میلی‌گرم)، سوسپانسیون خوراکی و شیاف ایندومتاسین (۲۵، ۵۰ و ۱۰۰ میلی‌گرم) موجود است.

- دارو را در دمای اتاق دور از نور و رطوبت قرار دهید. از قرار دادن دارو در حمام خودداری کنید.

- تمام داروها را از دسترس کودکان و حیوانات دور نگه دارید.

- از انجماد داروی مایع خودداری کنید.

- دارو را در توالت و فاضلاب نریزید، مگر اینکه دستور داده شده باشد. در صورت اتمام تاریخ مصرف دارو یا زمانی که دیگر به دارو نیاز ندارید، آن را به‌درستی دور بریزید. در این مورد با داروساز یا شرکت محلی دفع زباله صحبت کنید.

برخی از شرکت‌های تولیدکننده ایندومتاسین در ایران

- حکیم دارو: کپسول ایندوکیم ۲۵ میلی گرم، شیاف ایندومتاسین ۵۰ میلی گرم؛
- داروسازی لقمان: کپسول ایندومتاسین ۲۵ میلی گرم؛
- داروسازی ابوریحان: شیاف ایندومتاسین ۱۰۰ میلی گرم؛
- تولید دارو: شیاف ایندوساپ ۱۰۰ میلی گرم؛
- داروسازی جالینوس: کپسول ایندومتاسین ۲۵ میلی گرم.

آمپول کلرفنیرامین برای چیست؟

آمپول کلرفنیرامین برای درمان مشکلات التهابی و حساسیتی مثل ورم و کهیر و بهبود علائم خارش، درد، آبریزش بینی، اشک و خارش چشم و غیره تجویز می‌شود. این آمپول فقط تحت نظر پزشک تزریق می‌شود.

کلرفنیرامین چگونه عمل می‌کند؟

داروهای گروه آنتی‌هیستامین از جمله کلرفنیرامین، از ترشح ماده شیمیایی طبیعی به نام «هیستامین» در بدن جلوگیری می‌کنند. این ماده زمانی ترشح می‌شود که بدن ورود یک عنصر خطرناک (مثل عفونت) را شناسایی می‌کند. ترشح هیستامین باعث گشاد شدن عروق خونی، ورم و علائمی مثل آبریزش، خارش بینی و غیره می‌شود. در افراد مبتلا به حساسیت، بدن عوامل بی‌خطری مثل گرده گل، موی حیوانات یا گردوخاک را به اشتباه به عنوان عامل خطرناک شناسایی می‌کند. در نتیجه بعد از مواجهه فرد با این عوامل، شروع به ترشح هیستامین و ایجاد علائم حساسیت می‌کند.

کلرفنیرامین علاوه بر مسدود کردن ترشح هیستامین در بدن، ترشح ماده شیمیایی دیگری به نام «استیل کولین» را هم سرکوب می‌کند. این فرایند باعث می‌شود ترشحات چشم و بینی خشک شوند.

نحوه مصرف داروی کلرفنیرامین

- کلرفنیرامین خوراکی به شکل قرص، کپسول و شربت در بازار وجود دارد. این دارو را می‌توانید بعد یا قبل غذا مصرف کنید.
- برای مصرف قرص یا کپسول، هرگز آن را نجوید و فقط با یک لیوان آب قورت دهید. خرد کردن یا جویدن قرص‌های آهسته رهش، باعث افزایش ناگهانی مواد موثر دارو در بدن و بروز عوارض می‌شود.
- برای مصرف شربت کلرفنیرامین، حتماً از پیمانه مخصوص دارو استفاده کنید.
- اگر کلرفنیرامین به شکل سوسپانسیون (پودر قابل حل) است، قبل از هر بار مصرف شیشه دارو را خوب تکان دهید.

طول دوره مصرف

این دارو معمولاً برای یک دوره کوتاه و تا بهبود علائم تجویز می‌شود؛ بنابراین هرگز بدون مشورت با پزشک بیشتر از ۷ روز متوالی کلرفنیرامین مصرف نکنید. اگر علائمتان بعد از یک هفته بهبود نیافته است، با پزشک مشورت کنید.

اگر یک دوز را فراموش کردیم چه کار کنیم؟

دوز فراموش شده را به محض یادآوری مصرف کنید؛ اما اگر زمان خیلی کمی به موعد مصرف دوز بعدی مانده است، فقط دوز بعد را مصرف کنید. برای جبران یک دوز، هرگز دارو را دوبرابر مصرف نکنید.

عوارض جانبی کلرفنیرامین

کلرفنیرامین نیز مانند هر داروی دیگری ممکن است عوارض ایجاد کند؛ برخی از عوارض جدی و برخی دیگر رایج و معمول است:

عوارض رایج کلرفنیرامین

عوارض زیر شایع هستند و نیاز به پیگیری پزشکی ندارند. در صورتی که عوارض شدید و غیرقابل تحمل هستند یا با گذشت زمان از بین نمی‌روند یا بدتر می‌شوند، به پزشک مراجعه کنید:

- خواب‌آلودگی
- خشکی دهان، بینی و گلو
- حالت تهوع و استفراغ
- کاهش اشتها
- یبوست
- سردرد
- افزایش گرفتگی ریه
- مشکل خواب

برای کاهش سرگیجه ناشی از مصرف این دارو، از حالت نشسته یا خوابیده به آرامی بلند شوید. همچنین برای رفع خشکی دهان، می‌توانید آب‌نبات یا آدامس مصرف کنید یا آب بنوشید.

عوارض خطرناک کلرفنیرامین

عوارض زیر در افراد کمی ظاهر می‌شود؛ اما **خطرناک** هستند و نیاز به درمان سریع دارند. در صورتی که علائم زیر را داشتید، بلافاصله به پزشک مراجعه کنید:

- ضربان قلب نامنظم
- تغییرات خلق و خو
- تشنج و رعشه
- کبودی یا خونریزی
- احساس تنگی نفس
- کم شدن ادرار

عوارض آمپول کلرفنیرامین

از جمله عوارض آمپول کلرفنیرامین می‌توان به خواب‌آلودگی، افت تمرکز، خستگی، تاری دید، حالت تهوع، استفراغ و اسهال اشاره کرد.

پیش از مصرف، پزشک را در جریان چه نکاتی بگذاریم؟

- سابقه حساسیت به کلرفنیرامین یا سایر داروها
- فهرست سایر داروهای مصرفی (از جمله داروهای گیاهی، ویتامین‌ها، مکمل‌ها، داروهای سرماخوردگی یا ضدحساسیت، داروهای ضداضطراب و افسردگی و...)
- ابتلا به بیماری‌های آسم، برونشیت مزمن، آمفیزم ریه و سایر بیماری‌های ریوی، گلوکوم، زخم گوارشی، دیابت، مشکل ادرار (به دلیل بزرگی پروستات)، بیماری قلبی، فشارخون بالا، صرع و پرکاری تیروئید
- بارداری، شیردهی یا اقدام برای بارداری
- تصمیم برای انجام عمل جراحی از جمله جراحی‌های دندان
- مصرف الکل و ماری‌جوآنا

هشدارهای کلرفنیرامین

۱. قبل از مصرف این دارو برای کودکان حتماً با پزشک مشورت کنید؛ چراکه خطر مرگ دارد!
۲. این دارو ممکن است باعث تاری دید شود؛ بنابراین بعد از مصرف دارو، از رانندگی اجتناب کنید.
۳. نوشیدن الکل همراه با کلرفنیرامین، عوارض را تشدید می‌کند.
۴. این دارو باعث کاهش تعریق می‌شود؛ در نتیجه امکان گرم‌زدگی در فصل‌های گرم سال را افزایش می‌دهد.

تداخلات دارویی

- برخی داروهایی که ممکن است با کلرفنیرامین تداخل ایجاد کنند عبارت است از:
- داروهای گروه باربیتورات برای درمان مشکلات خواب یا تشنج
 - داروهای گروه MAOI (مثل کاربکس، الدپرل، مارپلن، ناردیل و پارنیت)
 - داروهای ضدحساسیت
 - داروهای مخصوص درمان افسردگی، اضطراب، اختلال خواب و اختلال‌های روان‌پریشی (مثل آلپرازولام، زولپیدم، دولوکستین، اس‌سی‌تی‌الوپرام، پرگابالین، سرتالین و لورازپام)
 - داروهای مسکن یا ضدسرفه مخدر (مثل کدئین و هیدروکودون)
 - داروهای شل‌کننده عضلات (مثل کاریسوپرودول و سیکلوفنزاپرین)
 - برخی آنتی‌بیوتیک‌ها

- برخی آنتی‌هیستامین‌های موضعی (مثل اسپری و پماد دیفن‌هیدرامین)
- سایر آنتی‌هیستامین‌های خوراکی (مثل سیتیزین و دیفن‌هیدرامین)

محدودیت سن

مصرف این دارو برای **کودکان زیر ۶ سال** مجاز نیست. همچنین کودکان ۶ تا ۱۲ سال نباید بدون تجویز پزشک کلرفنیرامین را مصرف کنند. **سال‌مندان بالای ۶۰ سال** ممکن است نسبت به عوارض جانبی این دارو حساس‌تر باشند. به همین دلیل دوز مناسب دارو برای آن‌ها کمتر است؛ بنابراین آن‌ها هم باید تحت نظر پزشک کلرفنیرامین را مصرف کنند.

بارداری و شیردهی

مصرف کلرفنیرامین با تجویز پزشک در دوره بارداری و شیردهی **بی‌خطر** است. با اینحال پزشک ممکن است به جای این دارو، ابتدا داروهایی را که خواب‌آلودگی کمتری ایجاد کنند تجویز کند. این دارو به مقدار خیلی کمی وارد شیر مادر می‌شود؛ به همین دلیل ممکن است باعث خواب‌آلودگی نوزاد شود، اما خطری برای او ندارد.

موارد منع مصرف داروی کلرفنیرامین

اگر مبتلا به گلوکوم زاویه بسته، انسداد معده یا روده، بزرگی پروستات یا حمله آسم هستید، نباید از کلرفنیرامین استفاده کنید.

آیا می‌توان کلرفنیرامین را با داروی دیگری جایگزین کرد؟

اگر پزشک برایتان کلرفنیرامین را تجویز کرده است، بدون مشورت با او دارویتان را تغییر ندهید. از جمله داروهای مشابه کلرفنیرامین، می‌توان به موارد زیر اشاره کرد:

- پردنیزون
- هیدروکسی زین
- فلوئیکازون
- مونته لوکاست
- سیتیزین
- لوراتادین
- تریامسینولون

نحوه نگهداری کلرفنیرامین

کلرفنیرامین را دور از دسترس کودکان و حیوانات قرار دهید. محل مناسب نگهداری این دارو دمای ۱۵ تا ۳۰ درجه (دمای اتاق) است. دارو را در محلی دربسته و دور از نور مسقیم، حرارت، رطوبت و یخ‌زدگی قرار دهید.

نکاتی درباره خرید داروی کلرفنیرامین

کلرفنیرامین با دوزها، اسامی تجاری و اشکال مختلفی توسط شرکت‌های داروسازی ایران به بازار عرضه می‌شود.

اشکال دارویی و دوزهای موجود

- شربت: ۲ میلی گرم/۵ میلی لیتر
- آمپول: ۱۰ میلی گرم/۱ میلی لیتر
- قرص: ۴ میلی گرم

شرکت‌های تولیدکننده

- ایران دارو
- شهردارو
- داروپخش
- مهردارو
- پورسینا
- البرزدارو
- کاسپین تامین
- تهران شیمی

نام‌های تجاری موجود در ایران

- کلرفنیرامین
- کلرفنیرامین مالئات
- هیستادیک
- کلرفنیرامین - تی سی
- آلفا کلرفنیرامین
- کلرفنیرامین - اس اچ دی

هنگام مصرف داروی کلرفنیرامین چه زمانی از پزشک کمک بگیریم؟

- مصرف بیش از حد دارو
- مصرف اتفاقی دارو توسط کودکان
- عدم بهبود علائم بعد از گذشت یک هفته
- بروز علائم جدید یا تشدید علائم قبلی
- بروز علائم حساسیت شدید به دارو مثل کهیر، تنگی نفس، بثورات پوستی، ورم صورت و زبان (مراجعه به اورژانس)

کاربرد قرص و قطره تریمپیرامین

تریمپیرامین برای درمان افسردگی تجویز می‌شود. این دارو هم به شکل قرص و هم قطره تولید می‌شود که کاربرد هر دو یکسان است.

تریمپیرامین چگونه عمل می‌کند؟

تریمپیرامین (تریمونیتیل) به دسته دارویی **ضد افسردگی‌های سه حلقه‌ای** تعلق دارد. این داروها از جذب مجدد انتقال‌دهنده‌های عصبی مثل سروتونین و نوراپی‌نفرین در بدن جلوگیری می‌کنند. این مواد شیمیایی مسئول تنظیم خلق، تمرکز و درد در بدن هستند. جلوگیری از بازجذب انتقال‌دهنده‌های عصبی توسط داروها باعث می‌شود غلظت آن‌ها در بدن زیاد شود و در نتیجه خلق بیمار بهبود پیدا می‌کند.

نحوه مصرف داروی تریمپیرامین

- قبل از شروع مصرف دارو، بروشور آن را بخوانید و به توصیه پزشک خود درباره نحوه مصرف تریمپیرامین توجه کنید.
- این دارو خوراکی است و می‌توانید آن را همراه با غذا یا بعد از آن مصرف کنید؛ بهتر است دارو را با یک لیوان آب بخورید.
- معمولاً پزشکان مصرف دارو را بین ۱ تا ۳ بار در روز توصیه می‌کنند.
- اگر دارو را یک بار در روز مصرف می‌کنید، برای جلوگیری از خواب‌آلودگی آن را قبل از خواب بخورید.
- قبل از مصرف قطره خوراکی تریمپیرامین، شیشه آن را خوب تکان دهید.

دوز مصرف

دوز مناسب برای مصرف این دارو به نوع و شدت مشکل زمینه‌ای شما بستگی دارد:

- **دوز مناسب برای افسردگی بزرگسالان:** ۷۵ میلی گرم در ابتدا
 - **دوز مناسب برای افسردگی در نوجوانان و سالمندان:** ۵۰ میلی گرم در ابتدا
- معمولاً پزشک در ابتدا یک دوز پایین را شروع می‌کند و سپس در صورت نیاز آن را به تدریج افزایش می‌دهد.

حداکثر دوز مجاز مصرف

حداکثر دوز مصرف دارو برای بزرگسالان **۲۰۰ میلی گرم** در روز و برای نوجوانان و سالمندان **۱۰۰ میلی گرم** در روز است.

طول دوره مصرف

طول دوره مصرف دارو به شدت بیماری و نیاز بدن شما بستگی دارد. پزشک با بررسی دوره‌ای علائم شما تصمیم می‌گیرد چه مدت زمانی باید تریمپیرامین مصرف کنید. توجه کنید که شروع بهبود علائم ممکن است تا **یک ماه** هم طول بکشد؛ بنابراین از بهبود خود ناامید نشوید و بدون اطلاع پزشک، مصرف دارو را قطع نکنید.

اگر یک دوز را فراموش کردیم چه کار کنیم؟

اگر یک دوز را فراموش کردید، بهتر است به محض یادآوری آن را مصرف کنید؛ اما اگر به موعد مصرف دوز بعدی دارو زمان کمی مانده است، فقط دوز بعد را مصرف کنید. هرگز برای جبران دوز فراموش شده، دو قرص با هم نخورید.

عوارض جانبی تریمپیرامین

همه داروها عوارض دارند و پزشکان نسبت به آن‌ها آگاه هستند؛ اما با توجه به نوع بیماری فرد، تشخیص می‌دهند که عوارض دارو نسبت به مزایای آن ناچیز است.

۱. عوارض رایج

عوارض زیر هنگام مصرف تریمپیرامین شایع هستند. اگر این عوارض آزاردهنده هستند یا با گذشت زمان تشدید شدند با پزشک مشورت کنید:

- سرگیجه
- خواب‌آلودگی و خستگی
- مشکل در دفع ادرار
- سردرد
- ضعف
- تغییر اشتها یا وزن
- خشکی دهان
- تاری دید
- یبوست

۲. عوارض با شیوع کمتر

عوارض زیر کمتر شایع هستند؛ اما باید آن‌ها را بلافاصله به پزشک خود اطلاع دهید:

- تغییرات خلقی و ذهنی (مثل گیجی، تشدید افسردگی و اضطراب)
- بی‌حسی یا گزگز دست و پا
- زنگ‌زدن گوش
- مشکلات جنسی

- رعشه
- استفراغ یا یبوست شدید
- سردرد شدید
- درد، قرمزی یا ورم دست و پا

۳. عوارض خطرناک

در صورتی که دچار عوارض خطرناک زیر شدید، بلافاصله به اورژانس مراجعه کنید:

- بی‌نظمی، تند یا کندشدن ضربان قلب
- سرگیجه شدید
- از حال رفتن
- تشنج
- مشکل تکلم
- ضعف یک‌طرفه بدن
- درد، ورم و قرمزی چشم
- گشادی مردمک‌ها
- مشکل بینایی (مثل مشاهده رنگین‌کمان اطراف نورها در شب)
- درد فک، قفسه سینه یا دست چپ

پیش از مصرف، پزشک را در جریان چه نکاتی بگذاریم؟

- سابقه حساسیت به تریمیپرامین یا سایر ضدافسردگی‌های سه‌حلقه‌ای (مثل آمی‌تریپتیلین و ایمپرامین) یا ابتلا به انواع دیگر حساسیت
- ابتلا به مشکلات خونی (مثل آگرانولوسیتوز یا ترومبوسیتوپنی)
- مشکلات تنفسی (مثل آسم یا اختلال انسدادی مزمن ریه)
- دیابت
- درمان با الکتروشوک
- سابقه ابتلای خانوادگی یا فردی به گلوکوم زاویه بسته

- ابتلا به مشکلات قلبی (مثل سابقه سکته، آریتمی و بیماری عروق کرونری)
- ابتلا به مشکلات روده (مثل یبوست مزمن و انسداد روده)
- مشکلات کلیه و کبد
- ابتلا به سایر بیماری‌های روانی (مثل اختلال دوقطبی، روان‌پریشی)
- سابقه ابتلا به بیماری‌های ذهن و روان در خانواده (مثل خودکشی یا اختلال دوقطبی)
- ابتلا به صرع یا تشنج
- پرکاری تیروئید
- مشکلات ادراری (مثل برگشت ادرار و بزرگی پروستات)
- نارسایی قلبی، کندی ضربان قلب یا سندرم QT طولانی قلب
- کمبود منیزیم یا پتاسیم

هشدارهای داروی تریمیپرامین

قبل از مصرف این دارو به تداخلات دارویی و غذایی آن دقت کنید.

تداخلات دارویی

قبل از مصرف دارو، فهرست تمام داروهای مصرفی خود را در اختیار پزشک قرار دهید. برخی داروهایی که با تریمیپرامین تداخل دارند عبارت‌اند از:

- بازدارنده‌های MAO (ایزوکربوکسازید، لینزولید، متاکسالون، متیلن بلو، موکلوبماید، فنلزین، پروکاربازین، رازاگیلین، سافینامید، سلژیلین، ترانیل سیپرومین)
- داروهای حاوی گل راعی (علف چای)
- داروهای ضدافسردگی SSRI (فلوکستین، پاروکستین)
- داروهای ضدافسردگی SNRI (دولوکستین، ونلافاکسین)
- داروهای اثرگذار روی ریتم قلب (دیسوپیرامید، دروندارون)
- داروهای خواب‌آور (مسکن‌های مخدر یا ضدسرفه‌ها، کدئین، هیدروکودون)
- الکل و ماری‌جوانا
- داروهای خواب یا ضداضطراب (آلپرازولام، لورازپام، زولپیدم)

- شل کننده های عضلات (کاریسوپرودول، سیکلوبنزاپرین)
- آنتی هیستامین ها (سیتیزین، دیفن هیدرامین)

مصرف همراه با الکل

ترمیمپرامین می تواند باعث سرگیجه، خواب آلودگی یا تاری دید شود. الکل و ماری جوانا می توانند باعث تشدید این عوارض شوند.

محدودیت سن

این دارو معمولاً برای افراد زیر ۱۸ سال تجویز نمی شود؛ اما در مواردی ممکن است پزشک تشخیص دهد که این دارو برای بیمار زیر ۱۸ سال داروی مناسبی است.

بارداری و شیردهی

مصرف این دارو در بارداری فقط زمانی که مزایای آن نسبت به عوارض آن بیشتر باشد مجاز است. برخی متخصصان معتقد هستند که این دارو را نباید در **سه ماهه اول و سوم** بارداری مصرف کنید.

عوارض این دارو در دوره شیردهی ناشناخته است. به طور کلی متخصصان معتقد هستند مصرف داروهای ضدافسردگی سه حلقه ای ممکن است روی نوزاد عوارض داشته باشد؛ به همین دلیل پزشکان ترجیح می دهند داروهای جایگزین مثل نورتریپتیلین، پاروکستین یا سرتالین را تجویز کنند.

آیا می توان قرص تریمیمپرامین را با داروی دیگری جایگزین کرد؟

برخی داروهای مشابه تریمیمپرامین عبارتند از:

- آمی تریپتیلین
- دوکسپین
- ترازودون
- دوسولپین
- نورتریپتیلین
- ایمی پرامین

نکاتی درباره خرید داروی تریمیمپرامین

تریمیمپرامین در اشکال قرص ۲۵ و ۱۰۰ میلی گرم و قطره ۴ درصد تولید می شود.

شرکت های تولید کننده

- تهران شیمی
- شهر دارو
- سها
- SANOFI AVENTIS
- Neuraxpharm Arzneimittel Gmbh

نام‌های تجاری موجود در ایران

- تریمونیتیل
- سورمونیتیل
- تریمپیرامین نئوراکسفارم

هنگام مصرف تریمپیرامین چه زمانی از پزشک کمک بگیریم؟

این دارو ممکن است میزان سروتونین را در بدن افزایش دهد و باعث یک مشکل حاد به نام «سندرم سروتونین» (مسمومیت سروتونینی) شود. این مشکل معمولاً هنگامی بروز می‌کند که سایر داروهایی را که سروتونین را افزایش می‌دهند مصرف می‌کنید. در صورت مشاهده علائم سندرم سروتونین بلافاصله به پزشک اطلاع دهید. این علائم عبارت‌اند از:

- ضربان قلب سریع
- توهم
- از دست دادن هماهنگی و تعادل اعضای بدن
- سرگیجه شدید
- حالت تهوع، استفراغ یا اسهال شدید
- پرش عضلات
- تب بدون علت
- بی‌قراری یا تحریک‌پذیری غیرطبیعی

این دارو ممکن است به ندرت باعث مشکلات خونی یا کبدی شود. در صورت مشاهده علائم جدی زیر بلافاصله به پزشک اطلاع دهید:

- خونریزی یا کبودی سریع
- علائم عفونت (مثل گلودردی که خوب نمی‌شود یا تب)

- درد معده و شکم

- ادرار تیره

- زردی پوست و چشم‌ها

حساسیت به این دارو خیلی نادر است؛ اما اگر علائم حساسیت را مشاهده کردید بلافاصله به پزشک مراجعه کنید. این علائم عبارت‌اند از:

- بثورات پوستی

- خارش و ورم (به‌خصوص در صورت، گلو و زبان)

- سرگیجه شدید

- مشکل تنفسی

آسپرین چیست و چه کاربردی دارد؟

آسپرین (Aspirin) یک علامت تجاری متعلق به شرکت داروسازی آلمانی بایر است با اسم عمومی استیل سالیسیلیک اسید یا آ اس آ (Asa) است. این دارو یک داروی ضدالتهابی غیراستروئیدی رایج و اولین رده از این داروها است که برای خلاصی از گرفتگی، درد و تب خفیف، سردرد و کاهش ورم کاربرد دارد. علاوه بر این، آسپرین به عنوان داروی ضدالتهابی و رقیق کننده خون هم استفاده می شود. آسپرین می تواند به صورت تجویزی یا بدون نسخه تهیه شود.

قرص آسپرین حاوی سالیسیلات است، ترکیبی که در درخت بید و مورد وجود دارد و اولین بار حدود ۴۰۰۰ سال پیش کشف شد. بقراط از پوست درخت بید برای خلاصی از درد و تب استفاده می کرد. بعضی از افراد هنوز برای درمان طبیعی سردرد و درد خفیف از پوست درخت بید استفاده می کنند.

آسپرین بچه برای چیست؟

آسپرین بچه اصطلاحی رایج برای دوز پایین آسپرین (معمولاً ۸۰ میلی گرم) است که در گذشته برای کودکان تجویز می شد. اما امروزه، به دلیل خطر ابتلا به سندرم ری، مصرف آسپرین برای افراد زیر ۱۶ سال **توصیه نمی شود**. امروزه پزشک ممکن است برای کاهش خطر سکت و حمله قلبی یا جلوگیری از لخته خون، آسپرین بچه را برای بزرگسالان تجویز کند.

نحوه عملکرد آسپرین

آسپرین برای کاهش تب و خلاصی از درد خفیف تا متوسط بیماری هایی مثل گرفتگی عضلانی، دندان درد، سرماخوردگی و سردرد استفاده می شود. همچنین برای کاهش درد و ورم بیماری هایی مثل آرتريت کاربرد دارد. آسپرین به عنوان سالیسیلات و داروی ضدالتهابی غیراستروئیدی هم شناخته می شود که با مسدود کردن مواد طبیعی خاص در بدن، درد و ورم را کاهش می دهد.

قبل از درمان کودکان زیر ۱۲ سال با آسپرین، با پزشک مشورت کنید.

ممکن است پزشک برای جلوگیری از لخته شدن خون، دُز پایین آسپرین را تجویز کند. این کار خطر سکت مغزی و حمله قلبی را کاهش می دهد.

اگر به تازگی جراحی های عروقی مثل جراحی بای پس، اندارترکتومی کاروتید و استنت کرونر داشتید، ممکن است پزشک مقدار کم آسپرین را به عنوان رقیق کننده خون یا جلوگیری از لخته شدن خون تجویز کند.

موارد مصرف آسپرین

همانطور که پیش تر گفته شد، آسپرین دارویی بسیار پرکاربرد است؛ در ادامه موارد مصرف آ اس آ را بررسی می کنیم:

۱. آسپرین برای درد و ورم

قرص آ اس آ می تواند درد و ورم خفیف مربوط به بعضی بیماری ها را برطرف کند، از جمله:

- سردرد؛
- سرماخوردگی یا آنفولانزا؛

- رگ‌به‌رگ شدن یا کشیدگی؛
 - درد و گرفتگی قاعدگی؛
 - بیماری‌های طولانی‌مدت مثل آرتریت و میگرن.
- برای درد شدید، ممکن است پزشک در کنار آسپرین مصرف داروهای دیگر مثل مسکن‌های حاوی مخدر یا داروهای ضدالتهابی غیراستروئیدی دیگر را تجویز کند.

۲. آسپرین برای جلوگیری از بیماری‌های قلبی عروقی

مصرف روزانه آسپرین با دُز کم می‌تواند خطر بیماری قلبی عروقی را در بعضی افراد کاهش دهد. البته مصرف آن برای همه افراد ایمن نیست. در این شرایط مصرف آسپرین باید زیر نظر پزشک انجام شود.

افرادی با احتمال بالای ابتلا به مشکلات قلبی عروقی، مصرف دُز پایین آسپرین برای جلوگیری از ایجاد لخته خون می‌تواند خطر را کاهش دهد. همچنین پزشک بلافاصله بعد از حمله قلبی، برای جلوگیری از لخته بعدی یا مرگ بافت قلب آسپرین تجویز کند.

ممکن است پزشک مصرف روزانه دُز پایین آسپرین را به بعضی افراد پیشنهاد دهد، از جمله افرادی با ابتلا به:

- بیماری قلبی یا عروق خونی؛
- جریان خون ضعیف به مغز؛
- کلسترول خون بالا؛
- فشار خون بالا یا هایپرتانسیون؛
- دیابت؛
- مصرف سیگار.

با این حال، خطر مصرف طولانی‌مدت آسپرین در افرادی که این مشکلات را ندارند، از فواید آن بیشتر است. البته افراد بین ۵۰ تا ۵۹ سال می‌توانند برای جلوگیری از ابتلا به سرطان روده بزرگ مثل بیماران قلبی عروقی، روزانه از آسپرین استفاده کنند. با این حال، این توصیه فقط برای بزرگ‌سالانی است که:

- خطر ۱۰ ساله بیماری‌های قلبی-عروقی در آنها حداقل ۱۰ درصد است؛
- با میزان بالایی از خطر خون‌ریزی روبه‌رو نیستند؛
- تا حداقل ۱۰ سال آینده، امید به زندگی دارند؛
- تا حداقل ۱۰ سال آینده، به‌صورت روزانه از دُز کم دارو استفاده می‌کنند.

۳. آسپرین برای درمان بیماری کرونر

آسپرین می‌تواند بخشی از برنامه درمان افرادی باشد که به تازگی بیماری‌های خاصی را تجربه کرده‌اند، از جمله:

- جراحی بازگشت عروق مثل آنژیوپلاستی یا جراحی بای‌پس کرونر؛
 - سکتة مغزی خفیف یا حمله ایسکمی گذرا؛
 - سکتة مغزی ایسکمی که با لخته خون ایجاد می‌شود.
- به یاد داشته باشید که آسپرین برای نوعی از سکتة مغزی که عامل آن لخته‌شدن خون نیست، تجویز نمی‌شود. در بعضی موارد، آسپرین می‌تواند خطر سکتة مغزی را بیشتر کند.

۴. سایر کاربردهای آسپرین

آسپرین می‌تواند به درمان درد و ورم مربوط به بیماری‌های مزمن کمک کند، از جمله:

- بیماری‌های مفصلی مثل آرتریت روماتوئید، استئوآرتریت و سایر بیماری‌های التهاب مفصل؛
- لوپوس اریتماتوز سیستمیک؛
- التهاب اطراف قلب به نام پریکاردیت.

همچنین ممکن است پزشک دُز پایین آسپرین را بعضی افراد پیشنهاد دهد، از جمله:

- افرادی با آسیب شبکیه یا رتینوپاتی؛
- افرادی که بیش از ۱۰ سال است که دیابت دارند؛
- افرادی که از داروهای ضد فشارخون بالا استفاده می‌کنند؛
- افراد در معرض سرطان کولورکتال.

آسپرین برای کودکان

پزشک معمولاً آسپرین را برای افراد زیر ۱۸ سال توصیه نمی‌کند زیرا خطر ابتلا به سندرم ری افزایش پیدا می‌کند. سندروم ری معمولاً می‌تواند بعد از عفونت‌های ویروسی مثل سرماخوردگی، آنفولانزا یا آبله‌مرغان ظاهر شود و موجب آسیب مغزی دائمی یا مرگ شود. پزشک معمولاً برای کودکان به‌جای آسپرین، دُزهای مناسب استامینوفن یا ایبوپروفن را تجویز می‌کند.

با این حال اگر کودک بیماری کاوازاکی داشته باشد، برای جلوگیری از لخته‌شدن خون بعد از جراحی قلب ممکن است پزشک برای کودک تحت‌نظر، آسپرین تجویز کند.

دُز و نحوه مصرف قرص آسپرین

- آسپرین معمولاً به‌صورت دُزهای ۳۰۰ میلی‌گرم است که روزانه معمولاً ۱ تا ۲ قرص هر ۴ تا ۶ ساعت یک بار استفاده می‌شود. همچنین روزانه نباید بیشتر از ۴۰۰۰ میلی‌گرم آسپرین استفاده کرد.

- اگر به صورت خوددرمانی از آسپرین استفاده می‌کنید، از دستورالعمل همراه بسته دارو پیروی کنید. اگر هر سؤالی دارید، از پزشک یا داروساز بپرسید. اگر پزشک دارو را برایتان تجویز کرد، دقیقاً از دستور پزشک پیروی کنید.
- دارو را به‌همراه یک لیوان پر از آب به‌صورت خوراکی مصرف کنید، مگر اینکه پزشک دستور دیگری داده باشد. حداقل تا ۱۰ دقیقه بعد از مصرف دارو دراز نکشید. اگر در حین مصرف دارو ناراحتی معده ایجاد شد، دارو را با غذا یا شیر مصرف کنید.
- آسپرین قرص جویدنی یا جوشان نیست. قرص‌های روکش‌دار روده‌ای را به‌صورت کامل بلعید و از خرد کردن و جویدن آن خودداری کنید. انجام این کار می‌تواند ناراحتی معده را بیشتر کند.
- از خرد کردن یا جویدن قرص‌ها یا کپسول‌های پیوسته‌رهش آسپرین خودداری کنید. این کار می‌تواند تمام دارو را در یک لحظه آزاد کند و خطر عوارض جانبی را افزایش دهد. همچنین از نصف کردن قرص‌های پیوسته‌رهش پرهیز کنید، مگر اینکه خط تقسیم داشته باشد و پزشک یا داروساز به شما این اجازه را بدهد. قرص کامل یا نصف‌شده را بدون خرد کردن یا جویدن بلعید.
- دُر آسپرین و مدت درمان به شرایط شما و پاسخ به درمان بستگی دارد. برای تعیین تعداد قرص‌های مجاز آسپرین در روز و طول مدت درمان برای خوددرمانی، دستورالعمل همراه دارو را مطالعه کنید. به‌جز با نظر پزشک، از مصرف مقدار بیشتر یا مدت طولانی‌تر دارو پرهیزید.
- اگر برای خوددرمانی یا سردرد از آسپرین استفاده می‌کنید، در صورت ایجاد مشکل تکلم، ضعف در یک طرف بدن یا تغییر دید ناگهانی بلافاصله به پزشک مراجعه کنید. اگر سردرد شما به‌دلیل جراحی سر، سرفه کردن یا خم شدن است یا سردرد شما همراه با استفراغ شدید یا بدون توقف، تب و گرفتگی گردن است، قبل از مصرف آسپرین با پزشک مشورت کنید.
- اگر در صورت لزوم (نه طبق برنامه منظم) از آسپرین استفاده می‌کنید، به یاد داشته باشید که مسکن‌ها زمانی بهترین عملکرد را دارند که با ایجاد اولین علائم درد مصرف شوند. اگر منتظر بمانید که درد شما بدتر شود، دارو به‌خوبی عمل نمی‌کند. آسپرین با پوشش خاص (روکش‌دار روده‌ای) یا آهسته‌رهش خیلی آهسته جذب می‌شود و ممکن است توقف درد آن بیشتر زمان ببرد. برای انتخاب بهترین نوع آسپرین با پزشک یا داروساز صحبت کنید.
- برای خوددرمانی درد نباید بیشتر از ۱۰ روز از آسپرین استفاده کنید. همچنین نباید بیشتر از ۳ روز از آسپرین برای خوددرمانی تب استفاده کرد. در بعضی موارد، ممکن است بیماری جدی‌تری داشته باشید و باید به پزشک مراجعه کنید. اگر زنگ‌زدن گوش یا مشکل شنوایی داشتید، بلافاصله به پزشک مراجعه کنید.
- اگر بیماری شما طول کشید یا بدتر شد (مثل ایجاد علائم جدید یا غیر معمول، قرمزی یا ورم ناحیه دردناک، درد یا تبی که از بین نمی‌رود و بدتر می‌شود) یا اگر فکر می‌کنید که مشکل جدی دارید، بلافاصله به پزشک مراجعه کنید.

فراموش کردن دُر مصرفی

اگر پزشک برنامه منظمی (نه فقط در صورت نیاز) برای مصرف دارو توصیه کرد و شما مصرف آن را فراموش کردید، به محض به خاطر آوردن، مقدار فراموش شده را مصرف کنید. اگر به زمان دُر بعدی نزدیک هستید، از مقدار فراموش شده صرف نظر کنید و دُر بعدی را در زمان منظم خودش مصرف کنید. همچنین از مصرف دوبرابری دارو خودداری کنید.

عوارض جانبی و خطرات آسپرین

پزشک با در نظر گرفتن اینکه فواید دارو از عوارض جانبی شما بیشتر است، برایتان آسپرین تجویز می کند. ممکن است زخم معده یا سوزش سردل اتفاق بیفتد. اگر این علائم طول کشید یا بدتر شد، بلافاصله به پزشک یا داروساز مراجعه کنید. خواب آلودگی و سردرد خفیف هم از عوارض رایج مصرف آسپرین است. بسیاری از افراد بدون داشتن عوارض جانبی جدی از آسپرین استفاده می کنند .

عوارض جانبی جدی

اگر هرگونه عوارض جانبی جدی داشتید سریع به پزشک مراجعه کنید، از جمله:

- حالت تهوع یا استفراغ شدید یا بدون توقف؛
- کبودی یا خون ریزی ای که به راحتی ایجاد می شود؛
- مشکل شنوایی؛
- تشدید علائم آسم؛
- سوءهاضمه؛
- کبودی؛
- زنگ زدن گوش؛
- علائم مشکلات کلیه (مثل تغییر در مقدار ادرار)؛
- خستگی بدون دلیل؛
- سرگیجه؛
- ادرار تیره؛
- زردی چشم ها یا پوست؛
- ورم یا دردی که بیشتر از ۱۰ روز طول کشید؛
- تبی که بیشتر از ۳ روز طول کشید؛
- توهم؛
- تنفس سریع.

در موارد نادر، ممکن است آسپرین موجب خون‌ریزی شدید معده یا روده یا بعضی از نواحی دیگر بدن شود. اگر متوجه عوارض جدی خیلی شدید آسپرین شدید، بلافاصله به اورژانس مراجعه کنید، از جمله:

- درد معده یا شکمی که شدید است یا از بین نمی‌رود؛
- مدفوع تیره؛
- استفراغ شبیه دانه‌های قهوه؛
- مشکل تکلم؛
- ضعف در یک طرف بدن؛
- تغییر دید ناگهانی؛
- سردرد شدید.

واکنش حساسیتی خیلی جدی به آسپرین نادر است. با این حال، اگر متوجه علائم واکنش حساسیتی جدی به آسپرین شدید، بلافاصله به اورژانس مراجعه کنید، از جمله:

- تب؛
- ورم گره‌های لنفی؛
- جوش؛
- خارش یا ورم به‌خصوص در ناحیه صورت، زبان یا گلو؛
- سرگیجه شدید؛
- مشکل تنفسی.

آسپرین می‌تواند موجب واکنش پوستی شود. این موضوع می‌تواند هفته‌ها یا ماه‌ها بعد از شروع مصرف دارو ایجاد شود. اگر متوجه تب یا علائم شبه آنفولانزا به همراه جوش شدید، به پزشک مراجعه کنید. جوش‌ها می‌توانند قرمز یا بنفش باشند و به سمت تاول تا پوسته‌پوسته شدن پیش روند. همچنین ممکن است متوجه جوش قرمز همراه با ورم در صورت، لب‌ها یا گره‌های لنفی گردن یا زیر بغل شوید.

آسپرین در موارد نادر می‌تواند عوارض خیلی جدی مثل خون‌ریزی در مغز و معده، نارسایی کلیه را به همراه داشته باشد. یک عارضه نادر با مصرف روزانه با دُز کم نیز سکنه مغزی هموراژیک است.

این موارد فهرست کاملی از عوارض جانبی احتمالی آسپرین نیستند. اگر متوجه علائمی شدید که در این فهرست نیستند، با پزشک یا داروساز تماس بگیرید.

هشدار

اگر به طور مرتب یا در دُز بالا از آسپرین استفاده می کنید، ممکن است در دوره مصرف دارو انجام آزمایش های پزشکی (مثل عملکرد کبد یا کلیه، شمارش سلول های خونی یا میزان سالیسیلات) نیاز باشد. در مورد این موضوع با پزشک صحبت کنید و تمام نوبت های آزمایشگاهی را انجام دهید.

محصولات آسپرین بسیار متفاوتی وجود دارد. بعضی از آنها روکش خاص و بعضی فعالیت طولانی تری دارند. در مورد بهترین محصول مناسب برای خودتان، با پزشک یا داروساز صحبت کنید.

موارد منع مصرف آسپرین

اگر به آسپرین، سایر سالیسیلات ها (مثل سالیسیلات کولین) یا سایر مسکن ها و تب برها (داروهای ضدالتهابی غیراستروئیدی مثل ایبوپروفن یا ناپروکسن) و مواد دیگر حساسیت دارید، قبل از مصرف آن با پزشک یا داروساز صحبت کنید. این محصولات می توانند حاوی مواد غیرفعالی باشند که واکنش حساسیتی یا مشکلات دیگری ایجاد کنند. برای آشنایی با جزئیات بیشتر با داروساز صحبت کنید.

اگر هر مشکلی در سلامتی خود دارید، قبل از مصرف این داروها با پزشک در میان بگذارید، از جمله:

- اختلالات خونریزی یا لخته شدن خون مثل هموفیلی، کمبود ویتامین کا (K)، کاهش تعداد پلاکت؛
- بیماری کلیه؛
- بیماری کبد؛
- مشکلات معده مثل زخم، سوزش سر دل، درد معده؛
- آسم حساس به آسپرین (سابقه مشکل تنفسی با آبریزش بینی بعد از مصرف آسپرین یا سایر داروهای ضدالتهابی غیراستروئیدی)؛
- توده در بینی (پولیپ بینی)؛
- حساسیت فصلی؛
- بیماری قلبی یا نارسایی احتقانی قلب؛
- فشار خون بالای کنترل نشده؛
- نقرس؛
- کمبود آنزیم خاص (مثل پیرووات کیناز یا کمبود جی.سیکس.پی.دی (G6PD))؛
- کم خونی؛
- مصرف الکل یا سیگار؛
- حساسیت به آسپرین، رنگ های تارترازین، رنگ یا مواد نگهدارنده.

آسپرین می‌تواند موجب خون‌ریزی معده شود. مصرف روزانه الکل و تنباکو، به‌خصوص در ترکیب با آسپرین، می‌تواند خطر عوارض جانبی را بیشتر کند. مصرف محصولات الکلی و سیگار کشیدن را متوقف کنید. برای دریافت اطلاعات بیشتر با پزشک یا داروساز صحبت کنید. همچنین، قبل از جراحی در مورد تمام محصولات مصرفی (تجویزی، بدون نسخه، ویتامین‌ها و محصولات گیاهی) با پزشک صحبت کنید.

کودکان و نوجوانان زیر ۱۸ سال در زمان ابتلا به آبله‌مرغان، آنفولانزا یا هر بیماری ناشناخته‌ای یا همچنین اگر به‌تازگی واکسن‌زده باشند، نباید از آسپرین استفاده کنند. در بعضی موارد، مصرف آسپرین خطر سندرم ری (Reye's syndrome)، یک بیماری نادر اما جدی، را بیشتر می‌کند. اگر هر تغییری در رفتار همراه با حالت و استفراغ مشاهده کردید، بلافاصله به پزشک مراجعه کنید. این موضوع می‌تواند علامت اولیه سندرم ری باشد.

سالمندان به عوارض جانبی آسپرین، به‌خصوص خون‌ریزی یا زخم معده یا روده حساس‌ترند.

تداخلات دارویی آسپرین

تداخلات دارویی می‌تواند نحوه عمل دارو را تغییر دهد یا خطر عوارض جانبی جدی را بیشتر کند. این موارد فهرست کاملی از تداخلات دارویی احتمالی نیست. فهرستی از تمام محصولات مصرفی (تجویزی، بدون نسخه و محصولات گیاهی) تهیه کنید و در اختیار پزشک و داروساز قرار دهید. مصرف هیچ دارویی را بدون مشورت با پزشک شروع یا متوقف نکنید یا مقدار دارو را تغییر ندهید.

بعضی از محصولات می‌توانند با آسپرین تداخل داشته باشند، از جمله:

- مسکن‌های ضدالتهابی مثل دیکلوفناک، ایبوپروفن و ناپروکسن؛
- مهارکننده‌های بازجذب انتخابی سروتونین و سایر داروهای ضد افسردگی مثل سیتالوپرام، فلوکستین، پاروکستین، ونلافاکسین و سرتالین. ترکیب این داروها با آسپرین می‌تواند خطر خون‌ریزی را بیشتر کند؛
- میفپریستون؛
- داروهای جلوگیری یا درمان لخته خون مثل وارفارین، هپارین، ریواروکسابان، آپیکسابان، کلوپیدوگرل، انوکسپارین؛
- سایر داروهای آسپرین یا شبه‌آسپرین؛
- کورتیکواستروئیدها مثل پردنیزون؛
- دیکلورفنامید؛
- متوترکسات (در ترکیب با آسپرین برای درمان سرطان و بعضی بیماری‌های خودایمنی استفاده می‌شود. آسپرین می‌تواند با کاهش دفع دارو، دُز سمی ایجاد کند)؛
- والپروئیک اسید؛
- الکل؛
- آلدرونات؛

- بیسموت ساب سالیسیلات؛
- فلاووکوکسید؛
- داروهای دیابت یا گلوکوم مثل استازولامید، متازولامید؛
- داروهای نفرس؛
- سولفین پیرازون؛
- پمترکسد؛
- محصولات گیاهی مثل جینکوبیلوبا، سیر، زنجبیل، گل مینا، شاه بلوط اسبی .

اگر به تازگی واکسن زنده خاص مثل **واکسن واریسلا** یا **واکسن زنده آنفولانزا** دریافت کرده‌اید، قبل از مصرف آسپرین با پزشک مشورت کنید.

برای جلوگیری از سوءمصرف آسپرین و برای اطمینان از اینکه سایر داروها حاوی آسپرین نیستند، قبل از مصرف سایر مسکن‌ها و محصولات سرماخوردگی برچسب آنها را مطالعه کنید. همچنین برای اطمینان از مصرف داروها با داروساز صحبت کنید.

مصرف روزانه داروهای ضدالتهابی غیراستروئیدی مثل ایبوپروفن ممکن است توانایی آسپرین برای جلوگیری از حمله قلبی یا سکته مغزی را کاهش دهد. اگر برای جلوگیری از حمله قلبی یا سکته مغزی از دُر پایین آسپرین استفاده می‌کنید، برای اطلاع از جزئیات بیشتر یا درمان‌های احتمالی دیگر مربوط به درد یا تب (مثل استامینوفن) با پزشک یا داروساز مشورت کنید.

ممکن است آسپرین با آزمایش‌های خاص (مثل آزمایش قند ادرار) تداخل داشته باشد و موجب نتایج اشتباه شود. پزشک و سایر تیم پزشکی را در جریان مصرف آسپرین قرار دهید.

آسپرین در بارداری و شیردهی

مصرف آسپرین برای درمان درد یا تب دوران بارداری توصیه نمی‌شود. زنانی که در سنین بارداری هستند باید قبل از مصرف آسپرین در مورد فواید و عوارض دارو با پزشک صحبت کنند. اگر باردار هستید یا قصد بارداری دارید، به پزشک اطلاع دهید. این دارو ممکن است به جنین آسیب بزند و موجب مشکلاتی در زایمان طبیعی شود .

مصرف آسپرین از هفته ۲۰ بارداری تا زایمان توصیه نمی‌شود. اگر پزشک تصمیم بگیرد که شما بین هفته ۲۰ تا ۳۰ بارداری به آسپرین نیاز دارید، باید کمترین دُر مؤثر را در کوتاه‌ترین زمان ممکن مصرف کنید. در بعضی موارد، دُر پایین آسپرین (معمولا ۸۱ تا ۱۶۲ میلی‌گرم در روز) می‌تواند برای جلوگیری از بیماری‌های خاص در دوران بارداری مناسب باشد. برای آشنایی با جزئیات بیشتر با پزشک صحبت کنید.

آسپرین وارد شیر مادر می‌شود. زمانی که آسپرین در مقدار زیاد استفاده می‌شود (به‌عنوان مثال برای درمان درد یا تب) ممکن است دارو به نوزاد شیرخوار آسیب بزند. به همین دلیل در دوران استفاده از آسپرین، شیردهی توصیه نمی‌شود. با این حال، ممکن است

برای جلوگیری از حمله قلبی، سکتة مغزی و درد قفسه سینه دُر پایین آسپرین را تجویز کند. قبل از شیردهی با پزشک مشورت کنید.

سوء مصرف آسپرین

اگر فردی سوء مصرف داشته باشد و علائم جدی مثل غش کردن یا مشکل تنفسی داشته باشد بلافاصله با اورژانس (۱۱۵) تماس بگیرید. سوء مصرف دارو علائم مختلفی دارد، از جمله:

- درد سوزشی در گلو یا معده؛
- گیجی؛
- تغییرات روانی یا خلق و خو؛
- غش کردن؛
- ضعف؛
- زنگ زدن گوش؛
- تب؛
- تنفس سریع؛
- تغییر مقدار ادرار؛
- تشنج؛
- از دست دادن اشتها.

شرایط نگهداری آسپرین

آسپرین را در دمای اتاق دور از حرارت و نور، دمای بین ۱۵ تا ۳۰ درجه سانتی گراد نگه دارید. ممکن است برندهای مختلف آسپرین شرایط نگهداری مختلفی داشته باشند. بسته بندی دارو را برای نحوه نگهداری همان برند بررسی کنید یا از داروساز سؤال کنید. آسپرین را در مکان گرم یا مرطوب نگهداری نکنید. از مصرف هرگونه محصول آسپرین که بویی شبیه سرکه تند می دهد خودداری کنید. همچنین، تمام داروها را از دسترس کودکان و حیوانات خانگی دور نگه دارید.

از دفع دارو در سرویس بهداشتی یا سیستم فاضلاب خودداری کنید. اگر تاریخ دارو گذشت یا دیگر به آن نیاز نداشتید در مورد دفع آن از داروساز یا سیستم فاضلاب شهری سؤال پرسید.

اسامی تجاری آسپرین

آسپرین با اسامی قرص آسپرین، آسپی کور، آسپرین ۸۱، آسپرین بایر، آسپرین پلاس بایر و بوفرین تولید می شود.

شرکت‌های تولیدکننده

- داروسازی پارس
- داروسازی جالینوس
- داروسازی اسوه
- داروسازی تهران دارو
- داروسازی خوارزمی
- داروسازی حکیم
- داروسازی تهران شیمی
- داروسازی اکتوورکو